

Z obsahu:

**Duch svatý – pramen
pravé svobody**

Jan Pavel II. při
generální audienci
2. září 1998
– strana 2 –

Prášek ve vesmíru

Rozhovor s P. Vojtě-
chem Giertychem OP,
profesorem morální
teologie na Univerzitě
sv. Tomáše v Římě
– strana 4 –

**Církev práva, nebo
církev lásky?**

Přednáška prof. dr.
Leo Scheffczyka na
10. mezinárodní
letní teologické
akademii v Aigenu
– strana 6 –

**Věrnost Duchu
svatému**

P. Tomáš Philippe
– strana 8 –

**Pastýřský list na
začátek školního
roku**

Mons. Jan Graubner
– strana 10 –

**Po zarostlém
chodníčku**

Pět let týdeníku Světlo
– strana 12 –

Duch svatý – pramen pravé svobody

Katechismus katolické církve učí, že „lidská osoba má účast na světle a síle Ducha svatého. Díky rozumu je schopná pochopit řád věcí stanovený Stvořitelem. Díky své vůli je schopna řídit se vlastními silami k svému pravdivému dobru. Svoji dokonalost nachází v tom, že »hledá a miluje to, co je pravdivé a dobré« (GS 15)“. (KKC 1704)

Duch svatý, který proniká i Boží hlubiny (srov. 1 Kor 2,10), je současně světlem, které osvěcuje svědomí člověka, i zdrojem jeho opravdové svobody (srov. Dom. et viv. 36). V posvátném přibytí lidského svědomí, v nejskrytější hlubině člověka, Bůh dává slyšet svůj hlas a dovoluje poznat onen zákon, který dosahuje dokonalosti v lásce k Bohu a bližním podle Ježíšova učení (srov. Gaudium et spes 16). Tím, že se ztotožňuje s tímto zákonem ve světle a v síle Ducha svatého, uskutečňuje člověk plně svou svobodu.

Autentické poslání lidské svobody

Ježíš Kristus je pravdou uskutečněnou v Božím plánu o člověku obdařeném nejvyšším darem svobody. »Bůh chtěl obdařit člověka možností vlastního rozhodování (Sir 15,14), tak aby sám od sebe hledal svého Stvořitele a přimknutím k němu dospěl k plné a oblažující dokonalosti« (GS 17; srov. KKC 1730). Přijmout Boží plán o člověku, tak jak byl zjeven v Ježíši Kristu, a uskutečnit jej ve vlastním životě znamená od-

halit autentické poslání lidské svobody ve shodě se slibem, který dal Ježíš svým učedníkům: *Když vytrváte v mém slovu, budete opravdu mámi učedníky. Poznáte pravdu a pravda vás osvobodí* (J 8,31n).

Nejedná se pouze o to, začít naslouchat poselství a přijmout s poslušností jeho přikázání. »Jedná se o něco radikálnějšího: přilnout k osobě samého Ježíše Krista, sdílet s ním jeho život a jeho osud, mít účast na jeho svobodné a láskyplné poslušnosti vůči vůli Otce« (Veritatis splendor, 19).

Janovo evangelium nám zcela jasně ozřejmuje, že to nebyli nepřátelé, kteří zbavili Krista života s nezbytnou brutální krutostí, nýbrž že on sám se dobrovolně vydal (srov. J 10,17n). Tím, že se spojil zcela s vůlí Otce, ukazuje ukřižovaný Kristus pravý smysl svobody, prožívá ho v plnosti svého úplného sebedarování a volá učedníky, aby přijali účast na této jeho svobodě« (VS 85). On totiž v absolutní svobodě své lásky vykupuje jednou provždy člověka, který zneužil své svobody a vzdálil se od Boha, zbavil jej otroctví hříchu a tím, že mu udělil svého Ducha, dal mu dar pravé svobody (srov. Řím 8,2; Gal 5,1.13).

Následovat Krista v úplném sebedarování

Tam, kde je Duch Páně, tam je svoboda, říká apoštol Pavel (Kor 3,17). Vzkříšený Ježíš vylitím Ducha vytváří životní prostor, ve kterém se může plně realizovat lidská svoboda. Dar, jímž se Ježíš Kristus odevzdal Otci ve své smrti a zmrt-

výchvstání, se skrze sílu Ducha svatého stává pramenem a vzorem každého autentického vztahu člověka k Bohu a k bratřím. Sv. Pavel píše: *Boží láska je nám vylita do srdce skrze Ducha svatého, který nám byl dán* (Řím 5,5).

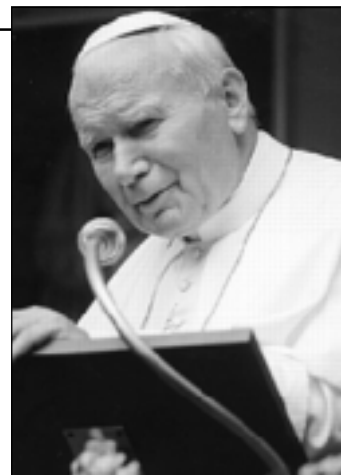
Když křesťan žije v Kristu skrze víru a svátosti, odevzdává se také zcela dobrovolně Bohu Otci (srov. Dei Verbum 5). Úkon víry, jímž se odpovědně rozhoduje pro Boha, věří v jeho lásku zjevenou v Kristu ukřižovaném a zmrtvýchvstalém a světuje se náležitě vlivu Ducha svatého (srov. 1 J 4,6-10), je projevem nejvyšší svobody.

Když pak za všech životních okolností uskutečňuje vůli Otce podle příkladu Ježíše Krista a v síle Ducha svatého, kráčí křesťan po cestě autentické svobody a směřuje v naději k okamžiku přechodu do »plnosti života« v nebeské vlasti. Katechismus katolické církve nám říká: »Duch svatý nás působením milosti vychovává k duchovní svobodě, aby z nás učinil **svobodné spolupracovníky na jeho díle v církvi a ve světě**« (KKC 1742).

Dát život za své bratry

Tento nový horizont svobody stvořený Duchem orientuje také naše vztahy k bratřím a sestrám, které na své cestě potkáváme.

Právě proto, že Kristus mě osvobodil svou láskou a dal mi svého Ducha, mohu a jsem povinen **odevdat se svobodně pro lásku k bližním**. Tato hluboká pravda je vyjádřena v prvním listu apoštola Jana: *Z toho*

jsme poznali lásku: že Kristus za nás položil svůj život. Také my jsme povinni položit život za své bratry (1 J 3,16). V novém přikázání shrnuje Ježíš zákon milosti; člověk, který jej přijímá, uskutečňuje svou svobodu nejplnějším způsobem: *To je moje přikázání, abyste se milovali navzájem, jako já jsem miloval vás. Nikdo nemůže mít větší lásku než ten, kdo za své přátele položí život* (J 15,12n).

K tomuto vrcholu lásky, kterého dosáhl ukřižovaný Kristus, nemůže dojít nikdo bez pomoci Utěšitele. Tak i sv. Tomáš Akvinský mohl napsat, že »nový zákon« je totožný s milostí Ducha svatého a je nám darován skrze víru v Krista (srov. Sum. Th. I-II, q. 106 a.1, conclus. et ad 2).

Tento »nový zákon« svobody a lásky, zosobněný v Ježíši Kristu, je vyjádřen současně a v plné závislosti na něm a na jeho spáse v Matce Boží. Plnost svobody, která je darem Ducha svatého, »se ukázala ve světě právě prostřednictvím Mariiny víry, skrze *poslušnost víry* (srov. Řím 1,5); opravdu, *blahoslavená, která jsi uvěřila* (Dom. et viv. 51).

Nechť tedy Maria, Matka Kristova a Matka naše, nás vede při stále hlubším a stále radostnějším objevování Ducha svatého, který je pramenem pravé svobody v našem životě!

Bolletino Vaticano
Mezitulky a zvýraznění
redakce Světla

Boží ekonomika

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Nemůžete sloužit Bohu a mamonu

Dnešní neděle má být pro tebe důležitým zastavením. Udělej si čas a zajisti si klid, abys ve světle Ducha svatého mohl provést důkladnou bilanci. Pozorně a usebraně si připomeň dnešní svaté texty. Dnes nemáš být pouhým svědkem a pozorovatelem. Pán si tě volá, abys složil účty ze svého správcovství.

Cítíš se zaskočen tímto předvoláním? Nezapomněl jsi uprostřed svým přečetných aktivit na své správcovství? Správce je ten, komu byly svěřeny velké hodnoty, a to nikoliv proto, aby je vlastnil, ale aby zaručil, že se dostanou tam, kam jsou určeny. Rozpomeň se proto nejdříve, co všechno ti bylo svěřeno: všechno, dokonce i ty sám, všechno, co jsi, co máš, co víš, co věříš, co umíš, spolu s nedozírným množstvím Božích darů a milostí. To všechno však nebylo určeno jen pro tebe. Přibývá těch, kteří si stěžují u Pána, že se jim nedostává právě toho, co jim poslal **skrze tebe**. A přitom Pán počítá s tebou nejen jako se zprostředkovatelem, právem očekává, že to, co ti svěřil, *nezakopeš a neukryješ do země, ale že tento jeho neocenitelný kapitál rozmnožíš a vyvískáš dalsí*⁽¹⁾. Jestliže však dokonce zapomínáš, co všechno spravuješ, jestliže ani nemyslíš na to, že jsi Jeho správcem, nemá Pán plné právo nazvat tě *služebníkem špatným a líným*?⁽²⁾

Je nejvyšší čas, aby ses probudil ze své pohodlnosti. Tvůj Pán si zaslouží, abys pro něho pracoval s plným nasazením. Jsou ti snad lhostejné ztráty, které vznikají tvou nedbalostí v jeho království?

Podívej se kolem sebe na *syny tohoto světa*. Všimni si, s jakým zaujetím, s jakou neúnavnou horlivostí, houževnatostí a vynalézavostí se starají o svůj mamon ti, kteří mu slouží. Vůbec jim nejde z mysli. Čím více mají, tím více chtějí mít. Ani jejich na odiv stavěná štědrost není nic jiného, než důmyslná vypočítavost, která kalkuluje s tím, jak se jim to vrátí. Zaangažovali naplno své nejlepší vlastnosti, i když bohužel, ve špatných službách. Je tvoje angažovanost srovnatelná s jejich pracovitostí?

Ježíš ti však dává tyto lidi za příklad jen proto, že je to velmi názorný a průkazný doklad, jak se může člověk zcela zasvětit tomu, čemu se věnuje. Současně tě však upozorňuje, že není možné, abys současně *sloužil Bohu a mamonu*. Důvod je v tom, že jde o zcela

protichůdné světy. Ta protichůdnost spočívá v tom, že v každém z nich směřují dobra a statky v opačném směru. Službu *mamonu* ti popisuje výstižně prorok Ámos. Tady se dar vynalézavé podnikavosti snaží *zmenšovat míru a zvyšovat cenu, prodávat i nejhorší obilí*. Synové tohoto světa *stavějí stále větší stodoly a hromadí poklady pro sebe*⁽³⁾.

V Božím království teče bohatství opačným směrem. Tady se neshromažďuje, nýbrž rozděljuje. Nebeský Hospodář potřebuje takové správce, kteří by mu pomáhali zprostředkovat jeho poklady bezplatně a bezúročně těm, kteří je potřebují, rozdávát štědře z jeho nevyčerpatelné hojnosti: *„Vzhůru! Všichni, kdo žízníte, pojdte k vodám, i ten, kdo peníze nemá. Pojdte, kupujte a jezte, pojdte a kupujte bez peněz a bez placení víno a mléko!*“⁽⁴⁾ To je také smyslem tvého správcovství, které tak liknavě vykonáváš ke škodě těch, kteří žízní po pravdě a spravedlnosti, i ke škodě Hospodářova dobrého jména, jehož bezmezná štědrost tak nepřichází v potřebnou známost. Kolik lidí ještě nepoznalo, že *On chce, aby se všichni zachránili a došli k poznání pravdy*?

Co ti tedy zbývá, nevěrný správce, který se *stydíš žebrať a bojíš se těžké práce*? Necháš se zahanbit těmi, kteří se do úmuru pachtí za svým mamonem? Nemeškej a jdi rychle vyhledávat všechny Pánovy dlužníky, kteří strádají pod tíží dluhů. Jen On ví, kolik z těchto dluhů je ve skutečnosti tvým dluhem. Zaangažuj všechny svůj důmysl, všechnu svou podnikavost, využij Hospodářovu velkyrysou štědrost, abys dlužníkům pomáhal umořit jejich obtížné břemeno. Nejde jen o dlužníky. Je tolik těch, kterým se vede ještě hůře, protože úpí v nejrozličnějším otroctví, a stále nevědí nic o tom, že *Ježíš Kristus se vydal za všechny a zaplatil za ně výkupné*. Nemáš snad přímo kolem sebe tolik ubožáků, co nepoznali Ježíše, *kteří slabého pozvedá z prachu, ze smetiště povyšuje chudého, aby ho posadil vedle knížete*? Copak jsi zapomněl, kde našel tebe, že i ty jsi jeden z těch, které takto pozvedl?

Přestaň se založeným rukama kritizovat zkaženost světa a shromáždi své bratry, aby bez ustání *s čistými rukama bez hněvu a hádání konali modlitby prosebné, přímlyvné a děkonné za všechny lidi i za ty, kteří zaujmají odpovědné postavení, abychom začali vést život pokojný a klidný, ve zbožnosti a počestnosti*.

Tak se to líbí Bohu, našemu Spasiteli!

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. Mt 25, 14-30; ⁽²⁾ srov. tamtéž

⁽³⁾ srov. Lk 12, 16-21; ⁽⁴⁾ Iz 55, 1

Liturgická čtení

1. čtení – Am 8,4–7

Slyšte to vy, kteří šlapete po nuzném, utlačujete chudáky země!

Říkáte: „Kdypak už bude po slavnosti novoluní, abychom mohli prodávat obilí, kdypak již bude po sobotě, abychom mohli otevřít sýpky, zmenšovat míru, zvyšovat cenu, užívat podvodných vah, chudáka kupovat za peníze, nuzáka za pár opánků? I nejhorší obilí prodáme.“

Při chloubě Jakubově Hospodin přísahal: „Navěky nezapomenu na žádný jejich skutek!“

2. čtení 1 – Tim 2,1–8

První věc, ke které vybízím, je tato: ať se konají modlitby prosebné, přímlyvné i děkonné za všechny lidi, za krále a všechny, kdo mají moc, abychom mohli vést život pokojný a klidný, v opravdové zbožnosti a počestnosti. Tak je to dobré a milé Bohu, našemu spasiteli. On chce, aby se všichni lidé zachránili a došli k poznání pravdy.

Je totiž jenom jediný Bůh a jenom jediný prostředník mezi Bohem a lidmi: člověk Kristus Ježíš, který vydal sám sebe jako výkupné za všechny. To bylo zjeveno ve svůj čas; a já jsem byl ustanoven za hlasatele toho a za apoštola – to mluvím pravdu a nelžu – za učitele víry a pravdy mezi pohany.

Přeji si tedy toto: všude se mají muži modlit tak, že budou zvedat čisté ruce bez hněvu a sváru.

Evangelium – Lk 16,1–13

Ježíš řekl svým učedníkům:

„Byl jeden bohatý člověk a ten měl správce, kterého obvinili, že prý zpronevěruje jeho majetek. Zavolał ho a řekl mu: ‚Co to o tobě slyším? Slož účty ze svého správcovství! Správcem už dál být nemůžeš.‘

Správce si řekl: ‚Co si počnu, když mě můj pán zbavuje správcovství? Kopat neumím, žebrať se stydím. Už vím, co udělám, aby mě lidé přijali k sobě do domu, až budu zbaven správcovství.‘ Zavolał si dlužníky svého pána, každého zvlášť, a zeptal se prvního: ‚Kolik jsi mému pánovi dlužen?‘ Odpověděl: ‚Sto věder oleje.‘ Řekl mu: ‚Tady máš svůj úpis, honem si sedni a napiš padesát.‘ Pak se zeptal druhého: ‚Kolik ty jsi dlužen?‘ Odpověděl: ‚Sto korců pšenice.‘ Řekl mu: ‚Tady

(Pokračování na str. 4)

Prášek ve vesmíru

P. Vojtěch Giertych je dominikán. Přednáší morální teologii na Univerzitě sv. Tomáše v Římě a Filozoficko-teologickém kolegiu v Krakově. Ivana Budziaková mu položila několik zvědavých otázek.

Proč jste křesťanem?

Protože to byl Boží nápad.

Jak to, »nápad«?

Vybral si mě ještě před stvořením světa. Vybral si mě ještě před Adamovým hříchem, před mým početím, před mým narozením. Vybral si mě a určil mě pro sebe, jako vyvolené dítě skrze Ježíše Krista.

To jste jen tak jednoduše objevil?

Nejprve jsem byl uveden do skutečnosti víry. A to, o čem mluvím, jsme objevil před několika lety. To, že Boží láska vždy předchází, že on je Otcem, který chce, abych byl jeho adoptivním dítětem, které má stejná práva jako jeho Syn Ježíš Kristus, který je mým bratrem. Bůh ho poslal, abych byl podle vzoru jeho Syna...

Z toho tedy vyplývá, že být křesťanem je určité privilegium a vy jste měl to štěstí, že se vám ho dostalo. Ale přece každý člověk touží nalézt ve svém životě pravdu a někdy ani pokřtění ji v Kristu nenacházejí...

Hledání pravdy je jistě věcí ušlechtilou, užitečnou a pro život potřebnou. Člověk má od Boha tak upravený rozum, že je pro pravdu otevřený. I kdyby člověk žil mimo křesťanské Zjevení, kdyby o Kristu vůbec nic neslyšel, také by byl zvědavý na pravdu. Když ji pozná, říká: »To je ono.« Pravda se hledala na půdě pohanické filozofie, to všechno bylo velice vhodné, ušlechtilé a potřebné. Boha taky hledali v různých náboženských tradicích, člověk jako by se stavěl na špičky, vyskakoval a pokoušel se nahlédnout do tajemství svého bytí a štěstí, tajemství své budoucnosti, smrti, utrpení... Křesťanství se od toho všeho liší v tom, že to byl Bůh, který první přišel s iniciativou a vztáhl k nám ruku. Nesouhlasím s tezí, že někdo, kdo se narodil a byl vychován v křesťanství, »již nemusí mít štěstí«. Pokřtěný člověk je již ponořen v Bohu, a přece nemusel potkat někoho, kdo by jej vedl po cestách víry. Má ovšem již zárodek víry. Víra je nám dána od Boha, nemůžeme ji sobě vnutit. Ale k tomu, aby ona stále více

ovlivňovala náš život, k tomu potřebujeme pomoc. Šťastný je ten, kdo na své životní dráze potkal mistry duchovního života... Protože jestli se někdo setkává pouze s antisvědectvími, anebo slyšel prázdné mluvení, které se ho vůbec nedotklo, zůstane se svými otázkami osamocen...

Člověk má intuici Boha, ale jestliže na své cestě potká mistra duchovního života z oblasti mimo křesťanství, někoho, kdo k němu přišel s atraktivní nabídkou, stal se pro něho jakýmsi ukazatelem směru, pak přijme pravdu, kterou mu takto ukazuje. Přece to, co člověk nachází ve východních náboženstvích, je také určitou odpovědí...

Ovšemže, jakási odpověď to je. Ale jak jsem již řekl: člověk se staví na špičky a vycházejí od vlastních problémů, pokouší se něco vysvětlit. To je vidět zvláště v buddhismu, který vlastně nemá Boha, je jen určitou meditační technikou, určitou praktikou, s jejíž pomocí se člověk vzpíná v hloubi svého ducha, v hloubi svých duchovních zkušeností...

Ale např. v definici jogy je vepsáno, že s její pomocí je možné dosáhnout spojení duše s osobním Bohem, za předpokladu, že osobní Bůh existuje...

Již ve výchozím bodu je předpoklad: buď – anebo. To není potvrzení tajemství, které se odhalilo, které nám dal Bůh: osobní Bůh. Pravá křesťanská mystika vede k tomu, že já se nořím do Boha, a toto »ponoření« se projevuje zcela konkrétně v lásce k lidem. Obrácení k Bohu mě otvírá lásce, uschopňuje mě stát pod Křížem, snášet políčky tohoto světa s láskou. Naopak techniky, o kterých je tu řeč, učí koncentrovat se sám na sebe, stavět něco jako štít určité poznání, psychické nebo nadpsychic-

ké, a veškerý svět mimo člověka je pojmán s určitou lhostejností...

A přece ve východních náboženstvích je důležité dosažení určitých ctností, jako nekřivdit druhým, milovat pravdu, nekrást, nevlastnit... –

– nejist živé tvory, brouky...

Obecně řečeno, tyto ctnosti jsou dobré.

Dobré, ale čistě přirozené, to není nadpřirozený život. Ony se nerodí ze společenství s Bohem a z lásky k lidem kvůli Bohu, té lásky, kterou Bůh vlévá do našich srdcí... Stoická filozofie si také vážila ctností a mluví o tom i sv. Pavel: hledal jsem moudrost, hledal jsem ve filozofii, hledal jsem sebezdokonalení, ale jedno i druhé mě přivedlo k pyšce. Pomocí určitých asketických technik může člověk dosáhnout určité vnitřní vyrovnanosti, jenže tady je cílem právě jen tato vyrovnanost, ovládnutí sama sebe, tedy něco, co není hledání Boha...

Mahátma Gándhí byl zklaman křesťany a nerozhodl se ke změně náboženství.

To není jen problém Gándhího, ale mnoha lidí, kteří jsou rozčarováni nedostatkem svatosti mezi křesťany. Dnes se často setkáváme s křesťanstvím »kulturním« nebo »zvykovým«, jen takovým povrchním, a to je problém. Duch svatý to řeší pomocí krizí, jimiž církev prochází. Takové oficiální, fasádové křesťanství praská a puká, a zůstává jen to, co je skutečně Boží: zůstávají ti, kteří hledají Krista, obcují s ním, živí se jím, sytí se duchovností, milují Boha láskou a upravují svůj život v opření o Boží Slovo přijímané jakožto Slovo, které skutečně pochází od Boha. Všechno ostatní časem praskne (v Polsku to teprve začne). Postřeh Gándhího o fasádním anglikanismu

Liturgická čtení – pokračování ze str. 3

máš svůj úpis a napiš osmdesát.' Pán pochválil nepoctivého správce, že jednal prozíravě. Děti tohoto světa jsou totiž k sobě navzájem prozíravější než děti světla.

A já vám říkám: Získávejte si přátele z nespravedlivého mamonu, abyste – až ho nebude – byli přijati do příbytků věčných.

Kdo je věrný v maličkosti, je věrný i ve velké věci, a kdo je v maličkosti nepoctivý, je nepoctivý i ve velké věci. Jestliže jste tedy nebyli věrni v nespravedlivém mamonu, kdo vám svěří pravé bohatství? Jestliže jste nebyli věrni v cizím, kdo vám dá, co je vaše?

Žádný služebník nemůže sloužit dvěma pánům. Buď jednoho bude zanedbávat a druhého milovat, nebo se bude prvního držet a druhým pohrdne. Nemůžete sloužit Bohu i mamonu."

britského impéria, který byl hezkou zahrádkou kolem impéria, byl zcela logický. Když však potkáme člověka skutečně svatého, situace vypadá zcela jinak.

A jak vypadá? Co nás svatí mohou naučit?

To, co skutečně znamená společenství s Bohem, abychom nezaměňovali křesťanskou modlitbu se sebezalíbením ve vlastním stavu. Sv. Terézie z Avily zakusila takovou past pod vlivem určité katolické duchovní literatury, která byla běžná v XVI. století, ve které se doporučovalo dát stranou při modlitbě Kristovo lidství a orientovat se přímo na Pána Boha. Po určité době se zhrozila: Jak jsem mohla dát stranou Kristovo lidství! Vždyť to je právě geniální, jak to Bůh udělal, že Otec je neviditelný a my jej poznáváme skrze Krista a především skrze všechny podrobnosti jeho života, skrze každé jeho slovo, každé gesto zapsané v evangeliu. Tak se vstupuje do křesťanské duchovnosti, která je ponořením se v Krista. Svěťujeme se mu v kontextu dramát a dilemat našeho života, různých křížů, které stojí před námi. Jestliže v sobě zavírám Krista, pak počítám s jeho milostí, která není emocionální, která působí ve mně tajemným způsobem.

A co z toho pro mne prakticky vyplývá?

Když stojím před Vykupitelem, on mě osvobozuje od mých slabostí, od mých hříchů, bere je na sebe a já už na ně nemusím myslet, a tak mě uschopňuje k lásce. Proto v křesťanské duchovnosti jsou důležité dva momenty: odezdání se Bohu v plné důvěře, v celé naší ubohosti, a vnímavost k jeho pozvání, na které odpovídáme činnou láskou. To vyžaduje obětavost, abychom druhému vycházeli vstříc, milovali ho, protože on je dítětem

samého Boha. Milujeme nejen jeho duši, ale i jeho tělo, celé jeho lidství. Milujeme v něm to, že má hlad a že je třeba jej nasytit, i to, že je nemocný a je třeba zajít pro lék nebo u něho posedět a držet ho za ruku. Ve východních náboženstvích je hmota pokládána za něco méně významného, důležitá je jen duchovní zkušenost.

Četla jsem kdysi výrok prof. Liang-Chi-Cho o etice Východu, ve kterém hovoří o nerozdělitelnosti všech bytostí, a on to pokládá za krásné.

Co to znamená, nerozdělitelnost?

Že jsme všichni na světě stejně důležití.

To je ovšem nepravda. Bůh mě miluje jakožto mne a miluje mě jinak než galaxie. Miluje každého z nás zcela individuálně. V »Newsweeku« jsem viděl snímek kosmu pořizený z kosmické sondy. Bylo to úžasné: kopule chmur a mezi nimi kapky a hvězdičky. A uprostřed všech těch kapiček je malé zrníčko, jakým je Mléčná dráha, a v ní ještě menší prášek, a to je Zeměkoule a na ní jsme ty a já. Vesmír je úžasný ve svém bohatství, ve své materii, ale neumí reagovat na lásku, protože nemá nesmrtelnou duši. A Bůh, který stvořil vesmír, stvořil i nás, kteří máme tělo a duši a jsme schopni odpovídat na lásku. Stvořil nás, aby nám mohl zjevit sám sebe, zjevit nám své Srdce, že je Bohem milujícím. Právě to je úžasné, že Bůh si v celém vesmíru zamiloval právě nás. Stačí na to astronomie, abychom viděli, jak je to absurdní rozplynout se v tom mrazivě studeném všehomíru.

Je možné si to přát z bolesti nebo ze strachu před utrpením. Můj přítel vidí v křesťanském náboženství utrpení, a proto se vrací k buddhismu.

Ať budeš kdekoli, všude je utrpení, v kterékoliv zemi,

Kdo tě stvořil a kdo tě povolal k životu? Jedině Bůh. Proč jsi tak bláhový a nechceš pochopit, že jsi sám sebe nevytvořil?

Hildegarda z Bingenu

Kristus není žádný revolucionář, nýbrž služebník lásky.
Jan Pavel II.

Teolog, který není skrz naskrz proniknut láskou, není ničím, a je dokonce nebezpečím pro lidstvo.

Georg Huntemann

Naše století nejdříve ztratilo Boha a pak si našlo své modly: faraonské vůdce, zlatá telata a digitalizované diktátory.
Herbert Kremp

v kterékoliv náboženské tradici, je všude. Je možné je přemáhat buďto narkotiky, nebo nějakými duchovními technikami, psychickým postojem. Tím způsobem se člověk vůči utrpení může stát netečným, ale pak nepřemáhá dramata tohoto světa láskou, nýbrž netečností. A to je jakési zmrzačení člověka. Křesťanství nepředstírá, že utrpení není, nepředstírá, že není lidské bídy, jen ukazuje, že člověk může nad bídou a utrpením zvítězit láskou. Především ukazuje Boha, který přemohl zkázu člověka tím, že vykročil na jeho cestu. Bůh šel za člověkem až k utrpení, až k smrti. Je s člověkem tak solidární, že jde jeho cestou i tam, kde je bolest. A v žádné bolesti, v žádném utrpení, které jako křesťan zakouším, nejsem sám, je se mnou Kristus a ukazuje mi perspektivu zmrtvýchvstání, ukazuje mi, jak nad bolestí a utrpením vítězí láska. Křesťan neutíká z tohoto světa, protože ví, že má na rozehrání jen jeden život. Nemůžeme snít o tom, že v budoucím životě se před námi ukáže lepší šance, než jakou máme nyní, že klesneme do přirozenosti koně a prožijeme další život v jiné rovině problémů.

Slyšela jsem vtip o poutnících, kteří šli do Čenstochové. Za jednou skupinou stále skákala žabka. Po určité době se ti lidé začali modlit za tu žabku, protože kdo ví, kým ona opravdu je. Více než 30% Poláků věří v reinkarnaci.

Svědčí to o duchovní povrchnosti této společnosti, o tom, že se neopírá o evangelium, buďto že je nezná, nebo je nechce přijmout. Je jisté, že přijetí takové teorie také nějak vyplňuje náš hlad po pravdě, ale činí tak tragickým způsobem.

Jak tedy najít tu nejlepší cestu?

Je třeba dát se najít. Přijmout Slovo, které pochází z tajemství Božského Srdce a je obráceno k nám. Přijmout Slovo, které hlásá Duch svatý, ohnout kolena i krk, přijmout Zjevení Tajemství. Intelkt lidí, a možná nejvíce ve XX. století, intelektuální pýcha se stává nekrotným hřebcem. Člověk chce být pánem, chce všechno ovládat, mít všechny otěže ve svých rukou.

Má jich hodně.

Má jich mnoho. Dnes, kdy se rozvinula technika, zdá se mu, že jich má ještě více. Ale čím více »drží v hrsti«, tím je nešťastnější a osamělejší. Když člověk přijme fakt, že je dítětem Božím, vrací se v pokoře a v prostotě dítěte, kdykoliv se mu něco nepovede, do náruče Otce. A stává se poddajným pro Boží vedení. Vůči Bohu musíme být jako děti, vůči životu musíme být naopak zralí a odpovědní, ale vůči Bohu je třeba zachovat otevřenost dítěte.

-list 5/96-
Překlad -Iš-

Církev práva, nebo církev lásky?

V otázce, která se týká provokujících alternativ, jde jen zdánlivě o náhodné vlastnosti církevního společenství, totiž o to, zda církev má ukazovat spíše tvář spravedlnosti a práva, anebo spíše tvář lásky. Ve skutečnosti jde v této alternativě, která se stala heslem teprve v nové době, o vnitřní podstatu samotné církve, kterou v současné době často samotní křesťané špatně chápou a špatně vykládají.

Proto této otázce věnuje stále větší pozornost jak křesťanská nauka o víře (dogmatika), tak také církevní učení o právu (kanonistika). Z nich můžeme převzít jen základní vědecké výsledky a věnovat hlavní pozornost životnímu významu a současnému dopadu tohoto programového hesla. Tato alternativa totiž doléhá k našim uším téměř jako válečný pokřik znovu a znovu v různých vnitrocírkevních rozepřích. Podle často jmenovaného holandského teologa E. Schillebeeckxe jde prý nyní o novou církev, ve které budou odbourány »mocenské struktury« a všichni budou mít právo »spolurozhodování« s cílem, aby se v moderním světě rozvinula »svoboda a lidskost«. ⁽¹⁾ Na cestě k tomuto cíli se církev musí osvobodit od právních a mocenských struktur a získat »pneumatickou dimenzi«. ⁽²⁾

Abychom porozuměli problematice, která se váže na tyto alternativy, a abychom lépe rozpoznali to bludné, co bylo v moderně uměle postaveno do protikladu, podívejme se nejprve do dějin na vznik této alternativy, která se v průběhu času znovu a znovu vynořuje.

1. Dějinné nahlédnutí na právní povědomí církve

Církev se od počátku pokládala za Kristem založenou a vyvolenou obec, která jako nový Boží lid v *milosti Pána Ježíše Krista, v lásce Boží a ve společenství Ducha svatého* (2 Kor 13,13) žila tak, jak

k tomu vybízí i dnes pozdrav, který používáme na začátku mše svaté.

Existuje tedy duchovně nadpřirozené a vírou obdařené společenství, nesoucí již v Pavlově dopisu tajemný titul *těla Kristova* (Řím 12,4-8; 1 Kor 12,12-13), kterým se má vyzvednout jeho jedinečnost ve světě a jeho povznesení nad svět. Přesto se v církvi utvořil zdánlivě světský řád se zákonnými a právními rysy. Osvědčuje se již u historického Krista, např. při požadavku nerozlučnosti manželství (Mk 10,2-12), který Pavel přejímá a ještě více zdůrazňuje (1 Kor 7,10); tyto rysy nacházejí své vyjádření také v Pavlových listech jako tzv. pravidla pro obce, která požadují, aby se varovaly neukázněných bratří (2 Sol 3,6; 14n), nebo požadují exkomunikaci hříšníků a bludařů (1 Kor 5,1-5). Projevují se především také v uplatňování apoštolské autority a ve způsobu dosazování nástupců apoštolů (zvláště v pastoračních listech). ⁽⁴⁾

Zatímco mnohé z těchto závazných směrnic se nejdříve předávaly jako zvyklosti, na partikulárních synodech prvních století, např. synodu v Elvívě (kolem r. 303), kde byl poprvé předepsán kněžský celibát, byla již definována pevná pravidla, která pak byla shrnuta v četných kanonických sbírkách tzv. papežských dekretů. Když církev vstoupila do řecko-římského světa, souběžně s jejím vnějším růstem se rozvíjela samozřejmá nutnost

Ve dnech 31. 8. až 2. 9. 1998 se konala v Aigenu (Rakousko) 10. mezinárodní letní teologická akademie. Zúčastnilo se jí několik biskupů a významných evropských teologů. Prof. dr. Leo Scheffczyk nám poskytl text své přednášky. Protože bude zajímat většinu našich čtenářů, uvádíme její doslovný překlad.

právního uspořádání jejich životně významných vztahů. Ve středověku získalo církevní neboli kanonické právo tak na rozsahu i významu, že i řízení jiných složek občanského života bylo zahrnuto do římského práva jako do druhé velké právní instance Západu. ⁽⁴⁾

Tomuto spojení víry a práva, společenství spásy a právního řádu ve formě duchovně – sakrálního společenství, což s sebou pochopitelně přinášelo vzhledem k sblížení s právním uspořádáním světa i určité problémy, se dostalo v církvi zásadního uznání a bylo dále bez bližší reflexe předáváno tradicí jakožto nástroj proti středověkým sektám, jak se později ukázalo v případech Wiklefa (+1384) a Husa (+1415). ⁽⁵⁾ Zásadní zvrát této tradice přinesl Luther svým údajným objevem, že církev je svou podstatou neviditelná, čistě duchovní veličina, kterou není možno spojovat s žádnou právní nebo organizační institucí; ta by totiž údajně ohrožovala bezprostřední vztah člověka k Bohu a bránila jeho spasitelnému působení.

Jak říkají někteří jeho interpreti, Luther vytvořil z víry a svědomí tak rozhodující základ spásy, že nestrpí žádné náboženství práva, vnějšího zákona a nařízeného kultu. ⁽⁷⁾ Ve skutečnosti nemohl ani on, ani jeho reformační společenství setrvat u uplatňování tohoto rigorózního požadavku. Pod tlakem lidských skutečností sami vytvořili právní řád, který měl ovšem zcela lidskou platnost a stále se potýkal s problémy, protože se neshodoval s údajně neviditelnou církví.

Energický návrat k původnímu revolučnímu Lutherovu pojetí provedl na konci minulého století pod tlakem intuice

své luteránské víry protestantský historik církve a práva R. Sohm (+1917), který ve své knize *Církevní právo* uvádí na základě svých poznatků o prvotní církvi tyto programové věty: »Podstata církevního práva je v rozporu s podstatou církve« a »Pravá církev, církev Kristova, není církev práva«. To prý je smyšlenka, doplněk pozdější doby, který »změnil křesťanství na katolicismus«. ⁽⁸⁾ Církev prý je vedena jedině charismatem Duchem naplněného Slova, které je možno následovat jen ve svobodě a lásce. Proto jde u věřících v církvi pouze o povinnost lásky a nikdy o právní závazky. Tak se zrodila antiteze mezi církvi práva a církvi lásky, která dnes nachází na katolické straně značný ohlas.

2. Nové pojetí této alternativy v pokoncilní éře

Radikální luteránská teze nebo antiteze nenašla ve své době žádný větší ohlas. Především ji zcela rozhodně odmítli katoličtí kanonisté. Ti však nechápali své odmítnutí čistě apologeticky, nýbrž uváděli přitom hlubší teologické zdůvodnění církevního práva, tzn. sounáležitost spásonosného společenství a církevního práva. ⁽⁹⁾ Tuto souvislost zdůraznil z titulu učitelského úřadu Pius XII. ve své encyklice *Mystici Corporis* (1943, odst. 67), a také použitím termínu *societas perfecta*.

Výjimkou byl v německé oblasti po druhé světové válce pouze Josef Klein, docent kanonického práva v Bonnu a Bensberku, který, jak postupně opouštěl půdu katolické církve, přejímal a vyhrcoval citový náboj Sohmových tezí

bez jejich intelektuální síly. Tak nakonec i on dospěl k odmítnutí právních struktur a božského ustanovení církve jako instituce, požadoval církev jako »svobodné sdružení«, které zaručuje při všem rozhodování o víře plnou svobodu, a katolickou církev, jejíž představu již nikdy nenašel, nazval »totalitárním systémem« a »perverzím evangelia«. Tento druh církve musí být podle něho vymýcen, a to »totalitární revolucí«. ⁽¹⁰⁾

Není přehnané tvrzení, že k této »totalitární revoluci« po 2. vatikánském koncilu skutečně došlo, ačkoliv tento koncil svým ekzeziologickým pojetím, v němž vedle mystického charakteru církve položil důraz i na viditelnost církve jakožto »ustanovené a uspořádané společnosti«, nezavdal nejmenší podnět. ⁽¹¹⁾ Výrazným signálem k této revoluci byl teprve holandský pastorační koncil v Nordwijkerhoutu v letech 1966-1970. Věřoučné bludy rozšířené v tzv. Raportech šly ruku v ruce s odmítáním svátostné a hierarchické struktury církve. ⁽¹²⁾ Zcela se pomíjí otázka založení církve Kristem a zdůrazňuje se, že církev je demokratickým »sdružením lidí kolem evangelia Kristova«. ⁽¹³⁾ Do takového sdružení se po tomto koncilu mohli přijímat i nevěřící, protože církev nemůže předpisovat, co se má věřit, nýbrž může lidem pouze nabídnout evangelium lidské lásky, kterým se může každý nechat inspirovat podle svých potřeb. V této souvislosti padlo dokonce slovo, že církev ve své podstatě není institucí, nýbrž jen »sdružením osob«, vlastně »společenstvím lásky«, kde kromě lásky vystupuje především osobní svoboda. Fakt, že se skutečně prakticky začalo měnit pojetí církve a jejího úřadu se zcela zřejmými důsledky ve všech částech západoevropských dílčích církví, je zřejmě důsledkem toho, že většina biskupů k tendencím vytvořit ta-

kovou anticírkev prakticky mlčela a nechala věcem volný průchod.

Tak byla zavedena »bezprávnost« církve, která se ovšem neprosadila bez odporu. Jak se v dějinách při podobných dvojznačnostech stává, vyrostly z nové situace také protisíly. Síly namířené proti církvi jako instituci a právní jednotce narazily na určitý odpor u současně vzniklých institucí v podobě rad a grémií v církvi, diecézních kněžských a pastoračních rad. Ty všechny se odvolávají na právní základ a byly tak způsobilé k tomu, aby znovu obnovily právní pojetí církve. Reformátoři skutečně požadují dnes svá práva: právo na eucharistii, právo na laické kázání, dokonce i právo na kněžský úřad. Tak stojí proti sobě na jedné straně »odprávnění« církve a na druhé straně její »zprávnění«.

Je to ovšem třeba rozlišovat: Při sporech o církev jako právní osobu nejde o uznání jakéhokoliv práva církve. Ti, kteří dnes horují, aby církev vykonávala právo, nemají vůbec na mysli uznání božského práva a přirozeného práva, které pochází od Stvořitele a které církev také předkládá a chrání.

Naopak. Averze vůči církvi jako instanci božského práva s vnějším i vnitřním vzdalováním se od 2. vatikánského koncilu nabývá na rozsahu a hloubce. Jako spodní proudy se v tomto hnutí zjevně uplatňuje *teologická věda*, především v exegezi a ve starých církevních dějinách, která podvědomě přijímá znovu záležitost R. Sohma a pokouší se zpochybňovat za pomoci historické kritiky oficiální strukturu prvotní církve. Na základě knihy holandského teologa Schillebeeckxe »Církevní úřad« se rozmohl církevní směr, který představuje prvotní obec nebo první církevní obce jako »bratrství bez mocenských struktur« ⁽¹⁴⁾, ve kterém není vůbec žádný

úřad, nýbrž jen různé služby, které vykonávají charismatici bez jakéhokoliv nároku na autoritu. »Všichni mají právo do toho mluvit, i když jsou zde funkcionální rozdíly.« ⁽¹⁵⁾ Jaké rozhodující důsledky to má pro podstatu apoštolské církve, je zřejmé z tvrzení, že apoštolská poslušnost se neudržela skrze úřad, který jakožto předanou funkci celá obec znovu přijímá, nýbrž že pokračuje pouze ve víře této obce ⁽¹⁶⁾, při čemž se nemyslí na jednoznačně určenou nauku víry, protože takovou víru není možno závazně a právně požadovat.

Jiní interpreti stejného směru dávají této teorii o prapůvodní církvi zcela nový obrat. Jeli-kož prý je velmi obtížné z několika úseků podání rekonstruovat přesnou konstituci původní obce (jeden sebekritický historik mluvil o těchto pokusech o rekonstrukci jako o kaleidoskopu, kde při každém pohybu vznikne nový obraz), zdá se výhodnější zanechat zcela otázky o charakteru původní církve a z předpokladu o mnohoznačnosti těchto obcí dospěli k závěru: Každé místo a každá doba má tak, jak tomu bylo v prvotní době, dát církvi zcela vlastní podobu, protože každá forma obrazu církve je předběžně i historicky překonatelná. ⁽¹⁷⁾ Na tomto podkladě se přimlouvá P. M. Zulehner, aby současná církev, ve které jsou již jen lidé duchovní, povolání, aktivní, kněžští, »vycházela spolu družně... a zasazovala se o utlačené tohoto světa.« ⁽¹⁸⁾ Tento krajně zaměřený model s nádechem mystiky, ale mystiky, která se týká jen lidského života, je zajisté zaplacen cenou těžkých bludů z oblasti víry: patří totiž k tomu novému duchu církve, který se vzdal pravdy o dědičném hříchu a rozloučil se s vírou v církev, která je jediným skutečným nástrojem spásy ve světě. ⁽²⁰⁾

Pochopitelně tyto myšlenkově bohaté modely církve,

která nemá institucionální charakter a právní základnu, vykazují zvláštní přitažlivost pro určité duchovně teologické střední vrstvy katolicismu měšťanského blahobytu, které už neuznávají tajemství víry, ale poháněny iracionálním pokrokovým optimismem chtěly by udržet nebo znovu prosadit církev jen jako něco, co má ještě význam pro svět, třeba za cenu její podstatné změny. Z tohoto ideologického rezervoáru pak čerpají své síly známé skupiny »Církev, to jsme my«, které se pak prosazují spíše afektivními než myšlenkovými prostředky. Kdo si prostudoval holandský pastorační koncil a jeho hlubší teologické tendence, tomu program »Kirchenvolksbegehren« nepřináší vůbec nic nového. ⁽²¹⁾ Také zde se propaguje bezelstné a dokonce zdůvodňované heslo »družné církve« jako »osobně citové sbratření«, ve kterém je překonána »vládnoucí struktura ve prospěch bezvládné základny mezilidských vztahů«. Že se taková filantropická restrukturalizace církve neobejde bez odhození nezadatelných pravd víry, ukazují představy, které tyto skupiny mají o Kristu a o Bohu. Ježíš je pouze »vzor osvobozujícího jednání«, při čemž se odmítá dokonce biblický obraz Dobrého pastýře; Bůh již není všemohoucí Otec, nýbrž ve smyslu panteistické procesní teologie lidsky spolucitící Bytost, která by chtěla stykem se svým lidským partnerem znovu získat a zdokonalit svou podstatu. ⁽²²⁾

V poslední nejvyšší oblasti, tedy přímo na vrcholu, sbíhají se tyto myšlenkové proudy v bodu, který je pro právní postavení církve rozhodující, totiž v averzi vůči papeži a jeho jurisdikčnímu primátu. Jeho odmítání však musí nutně vést k zásadní deformaci Bohem ustanovené právní církve jako
(Pokračování na str. 8)

Věrnost Duchu svatému

Abychom se v modlitbě otevřeli Duchu svatému a zůstali mu věrní ve svém každodenním životě, je zapotřebí vědět, že Duch svatý se zjevuje trojím rozličným způsobem: skrze svá vnuknutí, skrze svou božskou moc a konečně skrze ještě hlubší milosti, milosti Boží přítomnosti a sjednocení s ním.

1. Vnuknutí Ducha svatého

Jak je můžeme poznat?

Chceme-li vést skutečně křesťanský život, musíme být hluboce přesvědčeni, že všechno naše jednání a konání musí začínat v Duchu svatém. V Duchu svatém jsme byli pokřtěni. Mělo by být proto pro nás samozřejmé, že nepodnikneme nic ani ve svém soukromém, ani v našem společenském či veřejném životě, co by nebyla vůle Ducha svatého. A děláme-li něco v poslušnosti, nebo ještě jednodušeji, protože to mu-

síme udělat, musíme dbát o to, jak to udělat, abychom zůstali zcela věrní Duchu svatému.

Musíme pochopit, že vnuknutí Ducha svatého mohou zevnitř posvětit všechny naše iniciativy a záměry. To neznamená, že bychom nemohli rozvinout žádnou iniciativu, nýbrž že před každou iniciativou se musíme nejprve obrátit na Ducha svatého. Musíme být přesvědčeni, že Bůh stvořil svět tak, že Duch svatý může vždy a všude zasáhnout a že s ním a v něm všechno začíná i končí.

Zde je velmi důležité, abychom dokázali rozlišovat mezi vnuknutími Ducha svatého a našimi vlastními fantaziemi a náladami. Mnozí jsou velmi nestálí právě pod záminkou, že si musí uchovat určitou svobodu ve službách fantazie. Vnuknutí Ducha svatého odpovídá lásce, tzn. musíme dobře rozlišovat, jestli naše nápady pocházejí od Ducha svatého, nebo jsou to jednoduše instinktivní hnutí našeho »já«, naší představitosti, nebo všeho toho, o čem si myslíme, že to ovládáme.

Je docela jednoduché rozpoznat, zda naše »inspirace« jsou jen iniciativy a impulzy, které vycházejí z našeho »já«. Naše já hledá okamžité uspokojení. Táhne k ovládnutí a vlastnění. Jestliže se tedy jedná o vnuknutí, v jejichž středu stojíme my, nebo když se domníváme,

že máme zcela zvláštní osobní poslání, nebo když nás naše vnuknutí navádí tak trochu k násilí, můžeme být zcela jisti, že to pochází z našeho »já«.

Přirozená vnuknutí a vnuknutí Ducha svatého

Existují také přirozená vnuknutí, která jsou sama v sobě dobrá, ale nepocházejí od Ducha svatého. Jsou přirozené síly, které může využít Bůh, ale také je mohou využívat zlí andělé. Přirozené síly jsou velmi hluboké, ale musíme je rozlišovat od vnuknutí Ducha svatého.

Písmo svaté

Abychom pochopili, jak můžeme být věrní Duchu svatému, musíme se podívat na

Církev práva nebo církev lásky – pokračování ze str. 7

celku. Můžeme bez přehánění říci, že tyto deformace jsou stále více na postupu. Již holandský pastorační koncil chtěl papeži přiznat jen postavení »generálního sekretáře spojených katolických církví«.⁽²³⁾ Nejnověji v Německu po mohučských rozhovorech mezi katolickými biskupy a teology z německé oblasti dospěla tato dílčí církev k pozoruhodné formulaci, pokud jde o papeže: »Respektovat Řím a jít vlastními cestami.«⁽²⁴⁾ A skutečně, od encykliky *Humanae vitae* (1968) až k *Ordinatio sacerdotalis* (1994), k *Instrukci o spolupráci mezi laiky a kněžskou službou* (1997) a motu proprio *Ad tuendam fidem* (1998) není jediné papežské nauky, kterou by teologové, (kteří se zřejmě vůbec nemusejí obávat svých biskupů), otevřeně nenapadli. Používají se při tom i oficiální argumenty, které pohřbívají papežský primát i božské právo: třeba tak, že se dovolávají pouze svě-

domí jako nejvyšší instance ve věci víry a mravů, nebo argumentují omylností papežských usnesení, která jsou prý jen *autentická*, nikoliv *neomylná*⁽²⁵⁾ (jak tomu bylo zvláště v otázce připuštění rozvedených a znovu civilně sezdáných k svatému přijímání). Biskupové se snaží také rozběžností prohlašovat za normální dění v životě církve a chtěli by tak sloučit to, co k sobě nepatří. Ve všech těchto případech se skutečně v mnoha dílčích církvích nepokládá hlava církve za instanci božského práva.

Za této situace, která se vyznačuje odporem vůči církvi práva, a vůbec nepodněcuje v církvi růst lásky, nýbrž vyvolává růst nelásky, je již možné tušit nezbytnost takové podstaty církve, která je a byla, chce a musí být od počátku jakožto společenství spásy a lásky také *právní církví*.

(Dokončení příště)

Poznámky:

- (1) E. Schillebeeckx: Das kirchliche Amt, Düsseldorf 1981, s. 195n
- (2) tamt. 194
- (3) srov. H. Schlier: Die neutestamentische Grundlage des Priesteramtes, Freiburg 1970, s. 81–114
- (4) Kanonisches Recht: Lexikon des MA V/5 s. 904–907
- (5) G. Schmitz-Valckenberg: Grundlage katharischer Sekten des 13. Jahrhunderts, München-Paderborn 1971, s. 286nn
- (6) Aymas-Mörsdorf: Kanonische Recht I, Paderborn 1991, s. 28n
- (7) J. Klein: Skandalon. Um das Wesen des Katholicismus, Tübingen 1958, s. 400
- (8) R. Sohm: Kirchenrecht I., Leipzig 1892, s. 459
- (9) A. M. Rouco-Varela: Die katholische Reaktion auf das Kirchenrecht I. Rudolf Sohms, München-Paderborn 1969, s. 15-52
- (10) J. Klein: Skandalon, 113; 26; 22.
- (11) Lumen Gentium 8; 9; 14.
- (12) srov. G. May: Der CIC und die Entwicklung des Kirchenrechts

- bis 1974, Freiburg 1979, s. 163
- (13) Schmaus-Scheffczyk-Giers: Exempli Holland, Berlin 1973, s. 127–142; 130; 140
- (14) E. Schillebeeckx: Das Kirchliche Amt, Düsseldorf 1981, s. 63
- (15) tamtéž 195
- (16) tamtéž 29
- (17) P. Hoffmann: Priesterkirche, Düsseldorf 1987, s. 60
- (18) P. M. Zulehner: Das geistliche Amt des Volkes Gottes 202
- (19) tamtéž 202
- (20) tamtéž 199
- (21) srov. L. Scheffczyk: Einen Kompromis zwischen Glauben und Irrglauben kann es nicht geben. Aachen 1995, s. 213–225
- (22) tamtéž 216n
- (23) Schmaus a spol. 1973 s. 142
- (24) Deutsche Tagespost 7.5.1998
- (25) srov. G. Salla: Fehlbare Lehrausagungen unter dem Beistand des Heiligen Geistes? in Forum katholische Theologie 7/91; Die „Königsteiner Erklärung“ 25 Jahre danach 10/94 s. 97–123; G. May: Das Verhältnis von Gesetz und Gewissen im kanonischen Recht, 9/93 s. 117–130

pokyny, které nám nabízí církev. Především je to Písmo svaté a evangelium. Zde nám dává Duch svatý celou řadu příkladů a příběhů, které on sám inspiroval. Písmo svaté je velká kniha spirituality, kterou nám daroval sám Duch svatý. Je zajímavé, že v Písmu svatém jsou dějiny jednotlivých osob, patriarchů a proroků mnohem důležitější než dějiny institucí.

Život světců

Pak je zde ještě život světců a světic. Ve středověku se velmi doporučovala četba životopisů svatých. A já vím, že ne jeden z teologů na 2. vatikánském koncilu požadoval, aby se více zdůraznila hodnota životů svatých. Jsou to právě svatí, kteří nám mohou nejlépe zprostředkovat dějiny církve. Duch svatý vede svou církev v prvé řadě nikoliv pro její zařízení, nýbrž kvůli lidem, aby co nejvíce z nich bylo svatými.

Když čteme životopisy svatých, poznáváme, že Duch svatý zasahoval konkrétně do zcela jednoduchých skutečností života. Tak je tomu např. v životě sv. Terezie z Lisieux, která hraje velkou roli na celém světě. Kdo čte životopis sv. Terezičky, nenajde v něm nic o politickém a společenském životě tehdejší Francie. A přesto je to jedna z nejprekládanějších a nejčtenějších knih.

Smysl pro církev

Když uvažujeme o životě Ježíše Krista v evangeliích a také o životě těch, kteří mu ve Starém zákoně předcházeli, o životech apoštolů a svatých všech zemí a dob, nabudeme snáze bezpečný smysl pro církev; je to určitý smysl pro společnost, který je ve shodě se smyslem pro Ducha svatého. Tento smysl pro církev a pro Ducha svatého nám pomůže snáze rozpoznávat vnuknutí,

kteřá pocházejí od Ducha svatého, a ta, která pocházejí od nás nebo od prostředí, ve kterém se nacházíme.

Skuteční proroci nejsou žádní samoukové, kteří si sami opatřili své vědění. Jsou vždy vyvoleni, aby stáli ve službách lidu. Mohou to být velmi silné osobnosti, ale nesnaží se říkat něco nového. Vážou se na to, co jim bylo uloženo, aby pověděli. Když se blíže zamyslíme nad slovy v *Magnificat* Panny Marie, Královny proroků, vidíme, že pokorně přejímá slova, která byla vyslovena již ve Starém zákoně, a která nyní nabývají nový smysl. Ježíš sám se rád odvolává na Písmo a stojí za tradicí, která byla před ním. Chtěl nám tak dát velmi důležitý prostředek, jak zůstat věrný Duchu svatému. Individualista není nikdy příliš věrný Duchu svatému. Tradice, které existují v každém křesťanském společenství, vytvářejí v nás smysl pro Ducha svatého. A to je velmi důležité.

2. Očekávat plnou moc Ducha svatého a s ní se sjednotit

Duch svatý se nám nedaruje ve svých vnuknutích, nýbrž skrze svou plnou moc. O Letnicích se Duch svatý ukázal jako nová síla, kterou apoštolové přijali. Před Letnicemi sice věřili v Ježíše jako v Mesiáše, Syna živého Boha, ale chyběla jim síla, aby to hlásali a byli jeho svědky. Apoštol se pozná podle toho: jeho slovo má sílu, která vychází z nitra, jeho hlubokého přesvědčení, sílu, která je zcela něco jiného než násilí. Tím se vyznačovalo právě i slovo Ježíšovo: *Učil jako ten, kdo má moc, a ne jako zákoníci* (Mk 1,22). Jestliže někdo to, co říká, příliš zdůrazňuje a podporuje nějakou silou, máme dojem, jako by chtěl přesvědčit sám sebe. Cítíme velmi zřetelně rozdíl mezi tím, kdo je veden vlast-

ním »nadjá«, a apoštolem. Ten první reaguje velmi podrážděně, jakmile narazí na odpor, apoštol naopak má sílu, která je připravena na mučednictví, sílu, která má původ v Duchu svatém.

V přítomnosti Ducha svatého

Milosti plné moci a síly Ducha svatého jsou velmi důležité. Pomáhají nám lépe pochopit, co od nás Duch svatý požaduje. Na počátku našeho duchovního života projevuje se Duch svatý jako božský umělec, který nám dává poznat, co máme dělat. Čím více nás Bůh vnitřně posvěcuje, tím více nás vede do temnoty a požaduje od nás krajní věrnost v přítomném okamžiku. Je to nejdříve spíše stín, kterým nás zahaluje. Duch svatý nám ani tolik neukazuje dopředu, co máme dělat, nýbrž se zaměřuje na přítomný okamžik. To vidíme zvláště zřetelně v životě sv. Vincence z Paula. Je to jeden ze světců, který vyvolal největší obnovu a stojí u zrodu díla bliženské lásky. Ale ti, kteří s ním žili, pokládali ho za pochybujícího, ostýchavého a vůbec neaktivního člověka. Nicméně pokaždé, když k němu někdo přišel se slovy »Musíme udělat to nebo ono«, odpověděl: »Uvidíme, musíme se modlit a ptát se Pána Boha, co si o tom myslí.« Zdánilivě věci zdržoval. Ale všechno, čeho se chopil, se podařilo, protože to bylo výlučně dílo Ducha svatého. Mnoho lidských podniků nemá žádnou budoucnost! A to proto, že my lidé jednáme, aniž bychom prosili o vnuknutí Ducha svatého. Anebo bychom chtěli trochu pomoci, když nám Duch svatý dal na počátku malé vnuknutí: vtrhneme do malého vnuknutí s naším velkým »já«, abychom je rychle realizovali, a ve skutečnosti děláme věci podle své ješitnosti a chtivosti.

Angažování

Proto je důležité pochopit, že kromě vnuknutí Ducha svatého potřebujeme také jeho plnou moc. Když už nás Duch svatý jednou inspiroval, potřebujeme jeho milosti také k samotnému provedení, abychom jednali správně a abychom byli aktivní v ten pravý čas a ne tehdy, když to Duch svatý nechce. Myslím, že jsme již všichni udělali tu zkušenost: rozhodli jsme se v modlitbě v klidu pro nějaké řešení, např. že napíšeme dopis nebo uděláme nějaký krok. Ale v okamžiku provedení upadáme do paniky a hledáme spoustu námitek, abychom to nemuseli uskutečnit.

Jestliže něco pochází od Boha, pak potřebujeme zpravidla v okamžiku provedení od něho nejvíce pomoci. Neboť teprve nyní nám ukazuje podrobnosti. Teprve v čase provedení je Boží dílo jasné a zřetelné. Bůh nám dá malé osvětlení, abychom se mohli angažovat, ale teprve později nám dá své světlo. Proto potřebujeme milosti a plnou moc Ducha svatého. Prosme Boha zvláště o ně.

Jak se projevuje síla Ducha svatého? Je to síla, která nám odnímá všechnu agresivitu. Síla, kterou nám daruje, se váže na lásku. Ona nás uschopňuje, abychom zaujímali postoje, které jsou v protikladu ke sklonům našeho »já«, např. když odporujeme zlému, anebo jednáme pokorně ve skrytu, když se ujímáme těch nejhudších a nejvyhoštěnějších. V každé společnosti jsou chudí, kteří jsou skryti. Ti nejhudší jsou vždy skryti. Mezi chudými jsou někteří, kteří jsou obzvláště příjemní, kteří vyvolávají sympatie. A pak jsou ti, kteří jsou nepříjemní a nemají přitažlivou sílu. Duch svatý nás vede k tomu, abychom se starali o ty, kteří stojí nejméně v popředí. A zjevuje se nám nejvíce skrze to nejskrytější působení.

Pastýřský list na začátek školního roku

Drazí přátelé,
milost našeho Pána a jeho pokoj kéž naplní srdce každého z Vás!

Na začátku školního roku pozdravuji především všechny školáky, učně a studenty, kterým přeji radost z nového poznávání a vyprošuji otevřenost Duchu Svatému, dárci pravé moudrosti. Všem učitelům a vychovatelům rovněž vyprošuji potřebnou moudrost, i dar pedagogického umění a vynalézavosti, ale i bezmeznou trpělivost a lásky k žákům. K tomu i kus radosti z pěkných plodů práce. Zvláště se však obracím na Vás, milí rodiče, kterým se začátkem školního roku začínají také nové povinnosti.

Děkuji těm z Vás, kteří se zajímáte o to, co se děti učí, a kde je třeba, jim také s učením pomáháte. Už to, že se zajímáte o jejich úkoly a problémy, je pro ně důležitým projevem Vaší lásky a mostem důvěry, který je povede k otevřenosti a snad i uchrání před nejedním zlem. Je-li výchova dnešních dětí náročná, pak je nejvíce náročná na Váš čas a vynalézavost. Na většinu dětí má dnes velký vliv – a ne vždy dobrý – televize, časopisy, počítačové hry, hrací automaty, různé kamarádi... Cestou omezování a zákazů u dětí mnoho nedosáhnete. Máte jistě zkušenosti s těmi nejmenšími, když třeba vzali do ruky ostrý nůž, a to rovnou za jeho ostří. Nemohli jste jim nůž brát násilím. Snažili jste se raději upoutat jejich pozornost něčím zajímavějším, aby sami nůž odložili. Tak i u těch větších je potřeba upoutat jejich pozornost na skutečné hodnoty. Přiměřeně věku jim nechávat svobodu pro zodpovědné rozhodování, ale napřed jasně ukázat, k čemu to či ono vede, a také povinnost nést důsledky. Jsou-li důsledky pro děti příliš těžké, nerozčilujte se, nevyčítejte, ale pomozte, povzbudte, buďte oporou. Neber-

te však důsledky na sebe, nýbrž je pomozte dětem nést.

Nezapomínejme také na vědomé budování kladných vlastností. Ty nejsou u dětí samozřejmé. Čestnost, věmost, statečnost, trpělivost, obětavost a zodpovědnost... to je třeba budovat od mala a stále. Nestačí však takové vlastnosti vyžadovat. Pro dobré chování je velmi důležitá motivace (vědět proč) a povzbuzení touhy (opravdové chtění). Malým stačí autorita, velcí musejí znát důvod. Bez předání živé víry a vybudování osobního vztahu k Bohu však nejsme schopni jim ukázat dostatečné důvody pro mravně dobré jednání. Máme kolem sebe sice lidi, kteří už nemají víru, a přesto jednají čestně. To jsou většinou plody, které vyrostly z kořenů živé víry předků. Dalším generacím to však už nestačí. Je to jako s větvíčkami, které na jaře dáte do vázy. Vykvetou, ale bez kořenů zralé plody nevydají.

Proto Vás všechny velmi naléhavě prosím, abyste nezanedbali nic v předávání víry dětem a ve výuce náboženství. Nejdůležitější pro předávání víry dětem je přesvědčivý příklad Vašeho života z víry. Ale nutně je i vzdělávání ve víře. Přihlaste své děti do výuky náboženství ve škole. Každá škola má povinnost zajistit výuku náboženství pro děti, které se přihlásí. Zástupci některých škol říkají, že nemají peníze na zaplacení katechety, protože raději dávají přednost jiným nepovinným předmětům. Bohužel i někteří rodiče raději volí pro děti nepovinnou angličtinu nebo počítače než náboženství. Nemám nic proti těmto předmětům, ale jejich upřednostňování na úkor náboženství ukazuje na špatný stav naší společnosti, která už nemá smysl pro duchovní a mravní hodnoty. To vede k tomu, že všichni doplácíme na ne-

Mons. Jan Graubner, arcibiskup olomoucký

poctivost a faleš ve veřejném životě, tunelování ekonomiky, rozpad rodin a zmatečnost morálních názorů. Situaci nezlepšíme nařikáním. Každý z nás však může pomoci tím, že sám dá přednost duchovnímu před hmotným. Tím, že předáme dětem živou víru, přispějeme k uzdravení společnosti. A nemyslete jen na svoje děti. Vždyť kolika dětem byste mohli pomoci právě Vy, kdybyste povzbuzovali jejich rodiče, které znáte! To je apoštolát, který se od Vás očekává.

Rodiče mají podle zákona právo ovlivňovat ducha školy, znát obsah i metody učiva. Prosím, využívejte svých práv a zapojte se do školních rad. Všimněte si zvláště programů rodinné, dramatické a sexuální výchovy, zařazovaných do různých předmětů, které mohou podle způsobu podání dětem pomoci, nebo také velmi vážně uškodit na celý život, protože řeč o hodnotách, mezilidských vztazích, sexu, rodině... je neoddelitelná od názorů etických. Správné využití nabídnutých práv je projevem Vaší rodičovské zodpovědnosti.

Přeji Vám odvalu a moudrost, aby Vaše děti byly jednou světlem Vašich očí a radostí Vašeho stáří i důvodem Vaší vděčnosti a chvály Bohu za děti, které Vám světil. Za to se modlím a k tomu Vám i celým rodinám ze srdce žehnám.

+ Mons. Jan Graubner,
arcibiskup olomoucký,
metropolita moravský

Září 1998

Občanský institut ve spolupráci s Unii křesťanských pedagogů, pobočka Praha, vás zve na **přednášku Paula Marxe OSB (Human Life International, USA)**

JAK BOJOVAT PROTI KULTUŘE SMRTI

kteřá se bude konat v pondělí 28. 9. 1998 v 18.00 (vchod se uzavírá v 18.15)
v sále řádu sv. Voršily, vchod z Ostrovní ulice 11, Praha 1

PŘEDNÁŠKA BUDE TLUMOČENA

Otec Marx patří mezi nejznámější představitele „hnutí pro život“.

Jeho organizace je činná ve všech kontinentech. Jan Pavel II. na adresu P. Marxe řekl: „**Konáte tu nejzáslužnější činnost, jakou si jen lze představit.**“

Heřman Josef

Vilém Hünermann

VIII.

Ale Heřman viděl také, jak plameny ze všech stran přeska-kovaly na kostelní střeche. Nevyskočil tam teď ohnivý jazyk až ke kříži na věži? A nejsou plameny již v oknech u zvonů? Stále volaly zvony z věže, křičely o pomoc a milosrdenství.

„Kostel!“ křičel hoch v divokém zápalu. „Zachraňte kostel, začíná hořet!“ V ohlušujícím rámusu nikdo neslyšel chlapcova slova. Kdo by mohl proniknout mořem plamenů až ke kostelu? Kostel se zdál být ztracen.

A opět viděl hoch tančit plameny kolem kostelní věže. Teď lačně olizovaly kříž. Tam, co to teď bylo? Kříž najednou vyrostl ve světle plamenů, rostl nezměrně přes celé rudé nebe a Heřman viděl na kříži Kristovo tělo obklíčené tisíci plameny. A Pán rozepjal svoje ruce, široce přes celou budovu. Plameny klesly, ty, které již ze všech stran sžíraly věž a střechu kostela, jako ohnivá havěť spadly do dunícího pekla, a dům Páně stál uprostřed neporušený.

„Zázrak!“ křičel Heřman. Pak se prodral přes hradbu lidí, běžel několika ulicemi na návrší, aby se odtud podíval na kostel. Ale opět viděl ve všech plamenech kříž Páně a jeho žehnajících ruce, které ochraňovaly kostel.

Opět se hoch rozeběhl, aniž dbal na nebezpečí ohnivé výhně, jeho obličej byl začerněn sazemi a kouřem. Přes Jablčný trh běžel k Židovské ulici. A stále stál nad kostelem sv. Martina Pán v plamenech a ochraňoval svůj dům.

S velkým rámusem se řítily v hořících ulicích celé domy a vystřelovaly k nebi vír sazí, jisker a prachu. Bylo slyšet pronikavé výkřiky úzkosti. Nad tím zněly zvony ze všech

kolínských věží. Žhavý vítr vál chlupci do obličeje, ale on neodvracel svoje oči od kříže nad kostelem. Zdálo se mu, že je celý svět v plamenech a řítí se v obrovském žáru. Že věž kostela sv. Martina je Golgota, na níž stojí kříž rozpínající svoje ramena k nebi a nad zemí. Kam ale Pán rozpínal své zmučené ruce, tam uhasínal oheň na zemi a plameny plály do otevřeného boku Ukřížovaného a ničící žár se stával věčným ohněm lásky v Božím Srdci.

Celou noc řádil oheň. Jedna celá městská čtvrť lehla popelem. Teprve na širokých náměstích a tržištích se podařilo oheň zastavit. Z nepřehledných trosek čněl neporušený farní kostel sv. Martina, do kterého hned ráno, ještě přes doutnající uhlíky přinesl kněz zpět Nejsvětější svátost, protože chtěl uprostřed bída, v tom všem nátku své zpusťované farnosti, přinést svatou oběť. Kristus se vrátil ke svým nešťastným dětem.

V následujících dnech otvírala láska dveře v širém okolí. U všech klášterních bran byli syceni hladoví, nazí oblékáni, nemocní v lásce přijímání a bezdomovcům se dostalo přátelského ubytování. „Hosté Boží a kmoťři nebesťři“, tak nazývala křesťanská láska ty, kteří trpěli nouzí, a pomáhala jim trpělivě a s úctou.

Po dlouhé dny ležel Heřman v těžké horečce ve své podkrovní komůrce. Sousedé ho našli té hrozné noci kdesi na domovním prahu v bezvědomí, celého černého od sazí a kouře. Matka se od něj nevzdalovala a pokládala chlupci na čelo svou chladivou dlaň, když divoce vykřikl ze sna. Stále znovu viděl kříž v plamenech a popraskané rty začaly křičet:

„Roztáhni víc ruce! Rozepni je nad celým světem!“ Pak

unaveně poklesl a těžce oddychoval v ubohých polštářích.

Tak uplynul jeden týden. Když jednoho slunečného rána přišel k sobě a otevřel oči, spatřil svou matku, jejíž obličej byl pobledlý a pohublý ze všech starostí za probdělých nocí.

„Maminko!“ vydechl chlapec a hledal její ruku.

Pak uviděl ještě druhou tvář u své postele; byla to ševcova dcera, která se každé ráno přišla podívat na svého kamaráda.

„Ach, Heřmane!“ povědělo děvče důležitě. „Ty to ještě vůbec nevíš, ale jediné štěstí při tom strašném požáru bylo, že shořela taky škola.“

„A já jsem tam nechal ležet voskovou tabulku!“ naříkal Heřman.

„Jo, ta už je asi roztavená!“ mínilo děvče přemýšlivě.

Chvilí ležel chlapec se zavřenýma očima a vypadal, že si na něco namáhavě vzpomíná. Pak se důležitě podíval na svou matku a řekl:

„Mami, viděl jsem našeho Pána v plamenech na kříži. Kam vztáhl ruce, tam zhasínal oheň. Škoda, mami, kdybych mohl Spasiteli pomoci, já a ještě mnozí další! Kdyby nás vzal s sebou na kříž, a my bychom mu drželi ruce nad plameny! To by bylo moc dobré, mami! Pak by se nemohl oheň dál šířit!“

Matka se tázavě dívala na dítě. Mluví ještě z horečky? Ale v jeho očích je tak jasné světlo. To nemohlo být z nemoci, to musel Bůh v něm způsobit.

„Vid', mami, to bych musel moc trpět! Určitě to moc bolí, když Ježíš někoho vezme k sobě na kříž. Ale co když to člověk udělá z lásky, mami? Láska je silná, to kázal kněz jednou v kostele.“

„Ano, láska je silná!“ zašeptala matka a políbila tenké rty svého syna.

„To bych asi musel pryč odsud!“ přemýšlel dále chla-

Kdybychom věděli, jak je život krátký, působili bychom si navzájem více radostí.

Ricarda Huchová

pec. „Musel bych jít do kláštera. Tam bydlí láska, říkal kněz. Kam bych měl pak jít, mami?“

„Kam tě volá milý Bůh,“ odpověděla paní Marie. „To byl u sv. Mergena jeden mnich, Steinfeld, tuším, se jmenuje ten klášter, kde bydlí. To byl velmi dobrý mnich. A tam musí jistě bydlět láska! Mami, půjdu do Steinfeldu, až se uzdravím!“

Matku to hluboko ranilo v srdci, když tak mluvilo její vlastní dítě. Kdo jde do kláštera, musí všechno opustit, také otce a matku. Ale nedarovala toto dítě Bohu a Bohorodičce? Mohla samolibá mateřská láska uzavřít cestu, neboť se zdá, že Bůh toto dítě podivuhodně vede?

„Jak Bůh chce, Bůh a svatá Panna!“ usmála se bolestivě. „Ale ty máš ještě moc a moc času. Jsi ještě moc mladý!“

„Když ty půjdeš do kláštera, tak půjdu také, Josefe!“ řekla Markéta přesvědčeně.

„Ó, ty musíš do ženského kláštera, Markéto!“ Najednou se Heřman zeptal: „A co vůbec dělají ostatní kluci z martinské školy?“

„Hrají si na válku s Turky v Martinské ulici. Napůl vyhořelá školní budova je turecká pevnost, tam sídlí sultán.“

(Pokračování příště)

Po zarostlém chodníčku

5. září 1993 se katolické veřejnosti představilo první číslo týdeníku Světlo. Skutečnost, že se v našich diecézích objevují už pět let každý týden dvě katolická periodika, vyvolává u různých věřících různé reakce. Někteří jsou toho názoru, že dva týdeníky v naší malé zemi jsou zbytečné. Jejich argumentace však vyvolává rozpaky především v těch případech, jestliže sami nečtou pravidelně ani jeden z nich.

Náklad obou periodik nepřesahuje 100 000 výtisků. Při zřejmém optimistickém odhadu můžeme předpokládat, že každé číslo najde průměrně tři až čtyři čtenáře, tato periodika tedy neobsáhnou ani půl milionu katolíků. To není příliš mnoho. Je zde ještě nemalé nepokryté pole. Jelikož by bylo žádoucí, aby katolické časopisy četli větší počet čtenářů, nelze v tomto směru mluvit o vyslovené globální konkurenci.

Jestliže však v určitém místě šíří jeden distributor tento týdeník a druhý onen, mohou se jeden na druhého dívat jako na nemilého konkurenta. Ve skutečnosti i na menším teritoriu může panovat situace, že se každý z kolportérů orientuje jen na určitý nevelký okruh lidí a větší počet potenciálních čtenářů neodebírá ani jeden z nich. Pro obě periodika tedy zůstává dostatek prostoru, kde mohou hledat odbyt, aniž by jedno druhému překáželo.

Problém by neměl být ani u toho patrně ne příliš velkého počtu čtenářů, kteří odebírají obě periodika. Ti mohou být naopak živým dokladem toho, že mezi těmito periodiky existuje určitá obsahová komplementárnost, a to je spíše pozitivní než negativní jev.

Jsou tu však také čtenáři, kteří odebírají pouze to či ono periodikum. O druhé z nich neprojevují zájem, protože to,

co pro své vzdělání, povzbuzení a informovanost potřebují, nacházejí ve »svém« časopise. Ani v tomto případě nedochází ke konkurenci ve vlastním slova smyslu, protože periodika se vzájemně doplňují vzhledem k zvláštnímu zaměření a rozdílným požadavkům různých typů čtenářů.

Jsou ovšem případy, kdy čtenáři jednoho z katolických časopisů s větší či menší rozhodností odmítají druhý z nich a ve svém pojetí a představách pak dvě katolická periodika chápou jako jakési orgány rivalitních skupin. Projevují-li tyto své postoje veřejně nebo dokonce bojovně, mohou tím vyvolávat nelibost druhého »tábora« i neutrálních pozorovatelů.

V takové případě je třeba se ptát, zda je skutečně záměrem vydavatelů vyvolávat a živit určité konkurenční až rivalitní situace a nálady.

V čem se vlastně obě periodika liší?

Rozdíly jsou několikerého druhu. »Katolický týdeník« má dlouholetou tradici. Navázal na dřívější »Katolické noviny«. Ty byly v době totality jediným povoleným periodikem svého druhu, které i přes to, že nemohlo nebýt tu méně, tu více poplatné době a režimu, plnilo svým způsobem funkci oficiálního katolického listu. KT má široké redakční a autorské zázemí. Významný podíl tvoří informační a publicistická složka. Jeho odbyt, který byl dříve svým způsobem organizován jako obligátní, může se do jisté míry opírat o skutečnost, že určitý okruh čtenářů je na tento druh periodika již za dlouhá léta zvyklý.

Ve srovnání s KT je týdeník Světlo periodikem docela mladým. Vzniklo před pěti lety na půdě Matice cyrilometodějské v Olomouci jako časopis bez předchozí tradice z iniciativy

laiků s otevřeným zaměřením na mariánskou úctu, která je kromě trvalých církevních tradic opřena také o novodobá mariánská zjevení.

Tato mariánská orientace se neprojevuje pouze v informační a publicistické rovině. Postoj k obsahu poselství, který je společný všem mariánským zjevením z konce tohoto tisíciletí, se projevuje konkrétně v praktické duchovní orientaci. Světlo vede své publikum k hlubšímu zvnitřnění osobního vztahu k Bohu, tak jak to prakticky ukazuje postoj, příklad a výzvy Matky Boží. Z tohoto zorného úhlu je možno znovu objevit i ty trvalé duchovní hodnoty, které se některým lidem dnešní doby mohou zdát nepřitažlivé a překonané. To se týká nejen určitých obsahových oblastí a různých modliteb a pobožností, jako je sv. růženec, ale i stanovisek a postojů včetně synovské úcty a poslušné oddanosti vůči nástupci sv. Petra a učitelskému úřadu Církve. Pro jejich aktuální a bezprostřední publicitu je na stránkách Světla vždy dostatek místa.

Světlo nemluví o duchovních záležitostech s intelektuálním odstupem, nýbrž snaží se k nim přistupovat s bezprostředností srdce a s osobním zaujetím. Nezvažuje v prvé řadě, co ještě může oslovit široké masu čtenářů, nýbrž píše trpělivě o tom, co pokládá za potřebné a přínosné v souladu s tím, co za potřebné pokládá papež, světci a světice minulosti i přítomnosti a dlouholetá praxe a tradice Církve. Jsou-li tyto hodnoty nebo pravdy někdy veřejně neprávem znevažovány nebo zpochybňovány, snaží se v zájmu objektivit uvádět věci na správnou míru, a to i s vědomím, že takový postup a postoj může vyvolávat v určitých kruzích nelibost a kritiku. Četba tohoto týdeníku může být pro čtenáře svým způsobem znepokojující, proto-

Plášt' lásky má lem, který se dotýká prachu. Tak může smést špínu z ulic a cest. A protože to udělat může, tak to udělat musí.

Matka Tereza

Kdo žije nikoliv podle lidí, nýbrž podle Boha, musí milovat dobro.

Sv. Augustin

I z kamenů, které ti někdo položil do cesty, je možno zbudovat něco pěkného.

J. W. Goethe

že jej nenechává v klidu, nýbrž vede k sebereflexi, zvyšování nároků, rozšiřování obzoru a prohlubování duchovního života. V průběhu pěti let se však prokázalo, že nechybí křesťanů, kteří čekají právě na takovou četbu, a že u nás v tomto směru zatím nenacházejí rovnocennou náhradu. To také znamená, že by Světlo nemělo představovat pro jiné katolické časopisy nežádoucí konkurenci.

Duchovní cesta, kterou se tento týdeník vydal, je spíše úzká a leckomu může připadat méně pohodlná a třeba také stará. Má přece jen jednu přednost: je bezpečná a prokazatelně spolehlivá a zcela jistě schůdná. Vydávat časopis znamená vzít na sebe nemalou odpovědnost. Světlo volí tedy raději to, co je osvědčené. Experimentování, které není bez rizika, jako není bez rizika zajíždět až k nezpevněné krajnici, přenechává jiným.

Jestliže chodník zarostl, nemůže za to chodník, ale pocestní, kteří chodí jinudy. I zapomenutý chodník však vede stále bezpečně tam, kam vždycky vedl. Kdo chce jít se Světlem, může jít se Světlem. Komu se jeho cesta nezamlouvá, může jít svou cestou, aniž by přitom bránil těm, kteří mají chuť a odvalu vydat se »po zarostlém chodníčku«. Rozhodující je, aby všichni směřovali k jedinému Cíli.

Redakce Světla

❑ Karas pozdravil muklovskou pouť

V sobotu 5. září byla sloužena na Svatém Hostýně bohoslužba za politické vězně a za oběti komunistického režimu. Mši celebroidal arcipát Anasztáz Opasek, promluvu k přítomným „muklům“ (ve vězeňské hantýrce minulého režimu zkratka – Muž Určený K Likvidaci) pronesl papežský prelát Mons. Dr. Antonín Huvar.

Bývalým vězňům a rodinám umučených adresoval svůj pozdrav poslanec JUDr. ing. Jiří Karas: „Věřím, že vaše setkání se stane svědectvím o pevnosti víry, která dokázala posilovat křesťany v dobách nejtěžších a dnes znovu připomíná všem, kteří se narodili do svobodných časů, že zločiny proti lidskosti jsou nepromlčitelné, lživá propaganda diktatury a jejich přísluhovačů je zbabělá a nemorální a že před Božím soudem neobstojí nic než pravda ve světle víry, která žije a vítězí pod mocí Kristova kříže.“

Jan Schwarz

❑ Veřejné pohoršení

Kardinál Adrianus Simonis kritizoval holandský královský dvůr za provokaci vůči katolické církvi. Bývalá královna Juliana se svým manželem a dcerou, všichni protestanté, přistoupili při katolickém svatebním obřadu prince Mauricia a Marilen van de Boekové ke svatému přijímání. Královna sama je v otázkách víry »velmi nepořádná«. Kardinál by však měl spíše volat k odpovědnosti příslušného katolického duchovního, který jim eucharistií posloužil.

❑ Trest smrti za odpad od víry

Kábalský rozhlas vyhlásil 9. července přísný zákaz odpadu od islámské víry. Neuposlechnutí bude trestáno nejvyšším trestem. Současně se nařizuje, že každý občan je povinen oznámit ty případy přestupu

k jiné víře, o kterých se nějakým způsobem doví.

❑ Papežův štít

3 283 m vysoký štít Cima Cresta Croce ponese nadále jméno Cima Giovanni Paolo II. V souvislosti s přejmenováním byl na vrcholku posvěcen kříž vysoký 3,5 m.

❑ Zatčení tři kněží

V Severním Súdánu vtrhla policie do sídla chartúmského arcibiskupa a zatkla tři kněze. Jsou to biskupský vikář Hillary Boma a faráři Lino Sebit a Villiam Nilo. Všichni jsou obviněni z účasti na atentátu. Diecéze hodnotí tento čin jako pokus o diskreditaci církve.

❑ Slum matky Terezy

Nechudší městskou čtvrť v západoindícké Puně pojmenovala městská správa po zemřelé zakladatelce řádu sester bliženské lásky matky Terezy. Má se tak pozvednout pocit sebevědomí u těchto nejobožejších obyvatel a vytvořit vědomí společitosti.

❑ Pravoslavní odcházejí

Bulharská pravoslavná církev opustí Světovou radu církví. Ve svém prohlášení vyjádřila tato církev politování, že pod křídly zavedených protestantských církví dochází k matení pravdy víry a k podpoře prozelytismu ve prospěch početných sekt. Pravoslavná církev rozhodně odmítá postoj evangelické církve v otázce homosexuálů a postupující feminizaci.

❑ Odpor proti přísaze věrnosti je neopodstatněný

Prefekt kongregace pro nauku víry kardinál Josef Ratzinger vyslovil podiv nad kritikou papežského listu »K ochraně víry«. Na tiskové konferenci ve Vatikánu prohlásil, že papežův list neobsahuje nic nového a je pouze potvrzením přísahy, tak jak byla již v platnosti před pro-

mulgací nového Kodexu církevního práva v r. 1989. Je to překvapující neznalost u významných osobností, které pokládají za »zemětřesení« dokument, který představuje čistě technické opatření.

-sks-

❑ Vandalové ve Viterbu

V papežském městě Viterbo (80 km severně od Říma) značně poškodili vandalové dva románské kostely ze 13. století: chrám San Giovanni a chrám Santa Maria della Verità, který je součástí městského památkového komplexu. Oltářní obraz postříkali vandalové spreji a na fresku ukřižovaného Krista namalovali metr veliký znak spru a kladiva. Také na stěnách obou chrámů zanechali své sprejové »vizičky«. Vzácnou unikátní mramorovou fasádu oratoře sv. Bernardina poškodili tím, že po ní házeli sklenicemi. Italský tisk obvinil viterbskou městskou správu, že sice podporovala uspořádání festivalu »Umbria Jazz«, ale nepostarala se při tom o zvýšenou ochranu ohrožených památek. Restaurátoři nejsou schopni odhadnout, zda se podaří odstranit nastříkaný lak bez poškození původní malby.

-sks-

❑ Dar Svatého otce pro zaplavené Rychnovsko

Hradec Králové: Dar papeže Jana Pavla II. – 50 000 dolarů – pro postižené letošními povodněmi na Rychnovsku předal papežský nuncius v ČR arcibiskup Giovanni Coppa ve středu 9. září na biskupství v Hradci Králové biskupu Karlu Otčenáškovvi. Při této příležitosti navštívili nuncius Coppa a biskup Otčenášek spolu se zástupci Charity postižené oblasti. Dar Svatého otce bude rozdělován prostřednictvím ředitele Diecézní charity (DCH) Hradec Králové, dr. Jiřího Stejskala, a prezidenta DCH P. Josefa Suchára.

Papež Jan Pavel II. často jeví zájem o dění v České republice. Při audienci poskytnuté nunciu Coppovi (4. 9.) se papež velmi zajímal o následky letošních záplav ve východních Čechách, o kterých ho informoval již dříve biskup Otčenášek. V loňském roce věnoval papež postiženým povodněmi v tomto regionu 25 000 dolarů. Také biskup Otčenášek přispěl nedávno darem 50 000 korun, které dostal jako odškodné za své věznění v době komunistického režimu.

❑ Mariánský maratón

České Budějovice: Již 5. ročník „Mariánského maratónu“ se běžel (5.9.) na trase České Budějovice – Hluboká nad Vltavou – Dívčice – Libějovice – Lomec. Cíl závodu, který pořádá Diecézní sportovní klub v Českých Budějovicích, bývá již tradičně na známém jihočeském poutním místě Lomec. První tři místa byla obsazena takto: 1. Viktor Dyk (*1968), Slavia VŠ Plzeň, čas 2:53:45; 2. Jaromír Talaš (*1954), SKD Otrokovice, čas 2:55:29; 3. Vít Malík (*1969), FSC Borovany, čas 2:57:21.

Přes komornější začátky této akce se po loňské účasti prezidenta České asociace ultramaratónců Tomáše Ruska zúčastnilo letošního maratónu 35 závodníků z celé republiky. „Ostatní akce jsem na tento termín zrušil,“ uvedl Rusek, „protože jsem chtěl být zde pro onu zvláštní atmosféru, která se na běžeckých závodech zažít nedá, a protože jsem se v cíli těšil na P. Františka.“ Tím měl na mysli duchovního správce Lomce u Vodňan, P. Františka Hobizala, který znaveným závodníkům každoročně děkuje za jejich vytrvalost a odhodlání a vede je k tomu, aby také svůj „životní běh“ doběhli dobře.

Mariánský maratón je nejen sportovní akcí, ale také duchovní.

ČBK

„Kulturní“ boj v novém kabátě

Západní sdělovací prostředky hovoří stále častěji o novém „kulturním“ boji současných demokratických států proti katolické církvi. Název „kulturní“ vymyslel v sedmdesátých letech minulého století německý kancléř Otto von Bismarck. Zahájil tvrdé administrativní pronásledování Církve pod záminkou, že katolíci po vyhlášení dogmatu o papežské neomylnosti jsou zaostalí, středověcí, a tím také „nekulturní“. Proto – do boje proti Církvi ve jménu kultury! Bismarckova příkladu následovaly Francie, Belgie, Švýcarsko, částečně také Itálie a Rakousko-Uhersko. Byly zrušeny církevní školy, zakázány katolické organizace, zavřena celá řada klášterů, katolíci museli odejít z vedoucích míst atd.

Dnes je situace obdobná. Předmětem sporu mezi současným západním liberalismem a katolickou církví je problematika interrupcí, homosexuálních svazků a sexuální výchova ve školách. Nekompromisní postoj Sv. otce Jana Pavla II. v těchto záležitostech nezbytně vede ke střetu mezi konzumně-liberální civilizací přelomu tohoto a příštího tisíciletí a katolickou morálkou. Evropská unie vyvíjí

nátlak na své členské státy s katolickou většinou obyvatelstva na liberalizaci zákonů v tomto směru, neuposlechnutí má za následek hospodářskou diskriminaci a další znevýhodnění. Tak se to projevilo již téměř před dvaceti lety při nátlaku na Itálii a Španělsko, dnes byrokratě z Bruselu a ze Štrasburku se netají opatrnými, leč jasně míněnými výhrůzkami Portugalsku a Irsku. Z kandidátů na členství v EU byl nedávno varován pravoslavný Kypr, že nemůže počítat s ekonomicky dobrým postavením, případně ani ne se členstvím, pokud neliberalizuje své zákony ohledně homosexuality a potratů. Dodejme, že na Kypru díky vysoké religiozitě obyvatelstva je situace v tomto směru jedna z nejlepších. Podobná „varování“ jsou adresována také Polsku, kde, jak známo, stále platí konzervativní zákon ve věci interrupcí. A – stejně jako za Bismarcka – katolíci hájící nedotknutelnost lidského života od početí až po přirozenou smrt a nepřipustnost sexu mimo manželství jsou považováni za středověké trmáče (fundamentalisty), zaostalce, kteří nerozumějí nové civilizaci a „kultuře“. Vzhůru tedy do boje proti nim!

Bude se tedy situace z doby před 130 lety opakovat? Určitě ne, vždyť dějiny se nikdy neopakují doslova, pouze rámcově v hlavních stranách sporu. Dnešní liberálové mají proti Bismarckovým současníkům tu výhodu, že se mohou spolehnout na pátou kolonu v samotné Církvi, na všechny ty Künngy, Drewermanny, Greinachery, na hnutí „My jsme církev“ apod. Ne, není třeba podle Bismarckova vzoru zavírat kláštery, katolické školy a zakazovat církevní organizace. Vždyť žel jsou to právě velmi často tyto instituce, které hlásají morálku, jež liberálům vyhovuje. Právě ony se postaraly o vytvoření takové atmosféry, v níž se katolíci pravověrného smýšlení necítí doma, neboť právě tam se nejčastěji setkávají s nálepkami „fundamentalistů“, „zaostalců se středověkými názory“, „nepřátel pokroku“, „bigotních fanatiků“ apod. Západní demokracie nepotřebují bojovat proti papežské neomylnosti, to za ně dělají tzv. „pokrokoví“ katolíci, odmítající postoj Sv. otce v záležitostech nenarozeného i končícího života a manželské etiky.

Toto konstatování není polarizující a nemá vyvolat napě-

tí v Církvi. Je pouze realistické. Nemůžeme za to, že taková situace opravdu existuje, a zdaleka nejsme sami, kdo ji takovou vidí. Není to nikdo jiný než sám Sv. otec, který zejména ve svých vystoupeních v Rakousku v červnu letošního roku ukázal na tento kritický stav v Církvi na Západě, který se přelévá k nám. Totéž konstatuje i kardinál Ratzinger.

Stejně tak není takové konstatování pesimistické, neboť my víme z dějin Církve, že veškerá taktika otevřeného i skrytého pronásledování nakonec ztroskotala. Sám Bismarck byl nucen nakonec tzv. kulturní boj zastavit a uzavřít s Vatikánem konkordát. Vnějšími pronásledováními chtěli Církev zničit francouzští jakobíni, nacisté a komunisté... Kde je jim konec! Církev je zde stále. Vnitřní infiltrací a pátou kolonou chtěli Církev likvidovat ariáni ve 4. století, josefinští osvícenci v Rakousku aj. Kde je jim konec! Církev je zde stále. Tato zkušenost církevních dějin, podepřená výrokem Pána Ježíše o pekelných branách, které ji nepřemohou, a také současnými poselstvími Panny Marie ze zjevení poslední doby, je naopak zdrojem radostného optimismu a jistoty.

Radomír Malý

CHRÁMOVÁ SLUŽBA OLOMOUC,

Jaroslav Novotný,
Masarykova tř. 48,
772 00 Olomouc,
tel. PO–PÁ od 8.30

do 18.00 hod.: 068/522 78 16

„ZÁZRAČNÁ MEDAILKA“ – P. Maria

zlato 14 karátů: menší (v=14mm) 690 Kč
větší (v=19mm) 1890 Kč
stříbro: menší (v=14mm) 65 Kč
větší (v=19mm) 165 Kč
hliníkové: (v=16mm),
baleno po 20 ks/120 Kč

KŘÍŽOVÁ MEDAILKA SV. BENEDIKTA

průměr 19 mm; zlato 14 karátů 2690 Kč
stříbro 195 Kč

Medailky za jednotné smluvní ceny zasíláme poštou na dobírku do 30 dnů od doručení Vaší objednávky. K ceně připočítáváme poštovné, balné neúčtujeme. Doporučujeme nechat medailky posvětit katolickým knězem.

Římskokatolická farnost Domažlice dovoluje si Vás pozvat na **VZPOMÍNKOVOU SLAVNOST – 60. výročí svěcení kaple sv. Antonína v Luženičkách a 50. výročí úmrtí Mons. Bohumila Staška**, vyšehradského kanovníka. V neděli 20. 9. 1998 v 16.00 hod. bude v kapli sv. Antonína v Luženičkách u příležitosti této vzpomínkové slavnosti sloužena mše svatá.

Od května 1997 se přibližně každé dva měsíce v břevnovském klášteře setkávají ženy a dívky všech věkových skupin, které mají zájem o bližší poznání spirituality sv. Benedikta. Zrodilo se zde již několik povolání k mnišskému životu. **Příští setkání se uskuteční v sobotu 26. září 1998 v Arcidiocetství sv. Markéty v Praze-Břevnově od 9.00 hodin (oběd je zajištěn).** Zveme všechny, které by chtěly modlitbou i skutkem přispět k návratu sester benediktinek do Čech. Přihlaste se předem na tel. 02/35 15 20.

LITMANOVÁ–(TURZOVKA) – 7. 11. – 8. 11.

– 1x ubytování, 740 Kč — **MEDŽUGORJE – 3. 10. – 9. 10., 1 700 Kč — 4. 12. – 10. 12., 27. 12. – 2. 1. 1999 – 2x v**

provinci velká vánoční sleva, 1 200 Kč!!! Nástupy z mnoha míst ČR, včetně Prahy

i Ostravy. K dispozici kuchyně s nádobím, průvodce – Olga Merkovičová. — **IZRAEL – 14. 2. – 22. 2. – letecky, 17 490 Kč!**

— **19. 3. – 26. 3. – letecky, 18 490 Kč.** Vše již v ceně: bus Neoplán s klimatizací, 7 dnů v Izraeli, 6x kvalitní hotel s polopenzí, kompletní zdrav.pojištění, duch.doprovod, průvodce, ochutnávka vína, drobný dárek. Odlet z Prahy. — **GARABANDAL–Lurdy–La Saletta – 7. 4. – 14. 4. – 4 490 Kč. — MEXICO–GUADALUPE – Velký Mexický okruh – 8. 4. – 20. 4. – 38 990 Kč.**

C. K. AVETOUR – Jiří Chválek, Fr. Kupky 445, 518 01 Dobruška tel/fax – 0443/219 29, 0602 44 16 70, 0601 24 58 64.

DIES DOMINI – DEN PÁNĚ

„Odpčinutí“ Boží si totiž nesmíme banálně vykládat jako nějakou nečinnost. Akt stvoření, který je na počátku světa, je ve skutečnosti svou povahou nepřetržitý; Bůh nepřestává jednat, jak to připomíná sám Ježíš právě v souvislosti s příkázáním sobotního klidu: „Můj Otec pracuje bez přestání, proto i já pracuji“ (Jan 5, 17).

Božský klid sedmého dne neukazuje na nějakého nečinného Boha, ale podtrhuje plnost vykonaného díla a vyjadřuje takřka Boží zastavení se před „velmi dobrým“ dílem svých rukou (Gen 1,31), aby na něm spočinul jeho pohled plný radostného zadosťuchání: tedy pohled, který je „kontemplativní“ povahy, kterému už nejde o další realizaci, nýbrž spíše o radost z krásy vykonaného; pohled, který patří všem věcem, ale zvláštním způsobem člověku jako vrcholu tvorstva. Je to pohled, v němž už nějak můžeme tušit „snoubeneckou“ dynamiku vztahu, který chce Bůh navázat s tvorem, jež učinil podle svého obrazu, když jej volá, aby s ním navázal svazek

lásky. Bude jej, s výhledem na spásu nabízenou celému lidstvu, postupně uskutečňovat prostřednictvím smlouvy uzavřené s Izraelem, jejímž vyvrcholením bude Kristus: neboť vtělené Slovo – definitivním darem svatého Ducha a zřízením Církve jako svého těla a své nevěsty – rozšíří nabídku Otcovy lásky a milosrdenství na celé lidstvo.

12. V plánu Tvůrce existuje rozlišení, ale i těsný vztah mezi řádem stvoření a řádem spásy. To zdůrazňuje už Starý zákon, když příkázání sabatu spojuje nejen s tajemným „spočinutím“ Božím po šesti dnech tvůrčí práce (srov. Ex. 20,8-11), ale i se záchranou, které se Izraeli dostalo od Boha vysvobozením z egyptského otroctví (srov. Dtn 5,12-15). Bůh, který sedmého dne odpočívá a těší se ze svého díla, je týž, který ukazuje svou slávu vysvobozením svých synů a dcer z područí faraona. V jednom i ve druhém případě bychom mohli užít obrazu oblíbeného u proroků, že se zachoval jako ženich vůči nevěstě (srov. Oz 2,16-24; Jer. 2,2; Iz 54,4-8).

Jak jsem přežil svůj ortel smrti? Pomohla mi moje katolická víra. Věděl jsem, že můj Bůh je vždy se mnou, a byl jsem připraven pro toto své přesvědčení se obětovat. Kdo bojuje za pravdu a spravedlnost, vždycky nakonec zvítězí. Byl bych vítězem, i kdybych byl ztratil svůj život.

*Kim Dae Jung,
jihokorejský ministerský předseda,
odsouzený r. 1980 k smrti*

Abychom se totiž dostali k jádru „sabatů“, Božího „spočinutí“, jak jej přibližují některé prvky právě židovské tradice (12), je třeba chápat snoubeneckou intenzitu vztahu, která je od Starého zákona až po Nový přiznačná pro vztah Boha ke svému lidu. Tak to například vyjadřuje úžasné místo u Ozeáše: „V onen den pro ně uzavřu smlouvu s polní zvěří a s nebeským ptactvem i se zeměplazy. Vymýtím ze země luk i meč i válku a dám jim uléhat v bezpečí. Zasnoubím si tě navěky, zasnoubím si tě spravedlností a právem, milosrdenstvím a slitováním, zasnoubím si tě věrností a poznáš Hospodina“ (2,20-22).

Pokračování příště

Liturgická čtení

Neděle 20. 9. – 25. neděle v mezidobí

1. čt.: Am 8,4–7
Ž 113(112),1–2.4–6.7–8 Odp.: srv. 1a+7b
2. čt.: 1 Tim 2,1–8
Ev.: Lk 16,1–13

Pondělí 21. 9. – svátek sv. Matouše

1. čt.: Ef 4,1–7.11–13
Ž 19(18),2–3.4–5 Odp.: Řím 10,18b
Ev.: Mt 9,9–13

Úterý 22. 9. – ferie

1. čt.: Př 21,1–6.10–13
Ž 118,1.27.30.34.35.44 Odp.: 35a
Ev.: Lk 8,19–21

Středa 23. 9. – ferie

1. čt.: Př 30,5–9
Ž 118,29.72.89.101.104.163 Odp.: 105a
Ev.: Lk 9,1–6

Čtvrtek 24. 9. – ferie

1. čt.: Kaz 1,2–11
Ž 89,3–4.5–6.12–13.14+17 Odp.: 1
Ev.: Lk 9,7–9

Pátek 25. 9. – ferie

1. čt.: Kaz 3,1–11
Ž 143,1a+2abc.3–4 Odp.: 1a
Ev.: Lk 9,18–22

Sobota 26. 9. – nez. pam. sv. Kosmy a Damiána nebo sobotní pam. P. Marie

1. čt.: Kaz 11,9–12,8
Ž 89,3–4.5–6.12–13.14+17 Odp.: 1
Ev.: Lk 9,43b–45

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE 20.9.	PO 21.9.	ÚT 22.9.	ST 23.9.	ČT 24.9.	PÁ 25.9.	SO 26.9.
Antifona	812	1673	841	857	873	889	905
Žalm	783	786	783	783	783	783	786

Ranní chvály:

Hymnus	812	1673	842	857	873	889	905
Antifony	813	1674	843	858	874	890	906
Žalmy	813	813	843	858	874	890	906
Kr. čtení a zpěv	816	1674	847	861	877	893	908
Antifona k Zach. kantiku	717	1522	847	861	877	894	909
Prosby	817	1675	847	861	878	894	909
Záv. modlitba	717	1522	847	862	878	894	1523

Modlitba během dne:

Hymnus	817	792	848	862	879	895	910
Antifony	818	833	848	863	879	895	910
Žalmy	818	833	849	863	879	895	911
Krátké čtení	820	1676	851	865	882	898	913
Záv. modlitba	717	1522	851	865	882	898	913

Nešpory:

SO

Hymnus	807	821	1685	852	867	883	900	915
Antifony	808	822	1678	853	868	884	900	916
Žalmy	808	823	1678	853	868	884	901	916
Kr. čtení a zpěv	810	825	1680	856	871	887	903	918
Ant. ke kant. P. M.	716	717	1523	856	871	887	904	718
Prosby	811	826	1681	856	872	888	904	918
Záv. modlitba	717	717	1522	857	872	888	904	718
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260	1238

Představujeme vám...

Uvedené knihy si můžete objednat na adrese:
Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1

Vážení odběratelé Světla, pokud si tuto novinku objednáte do 31. 10. 1998, obdržíte celý komplet za mimořádnou smluvní cenu 139 Kč. Běžná prodejní cena této trilogie je 180 Kč.

Publikace, kterou nabízíme, je novinkou, která byla prezentována a prodávána na kongresu „Lidský život a jeho důstojnost“. Kongres proběhl ve dnech 3. – 6. září 1998 v Olomouci v aule Právnické fakulty UP.

TAJEMSTVÍ ŠŤASTNÉHO MANŽELSTVÍ

Jan Chlumský

1. díl – Abychom si rozuměli...

Knihy přináší nejen psychologické znalosti potřebné pro možnost ideálního partnerského vztahu, ale pomáhá poznávat i smysl života a zabývá se mnoha problémy, které šťastný život narušují. Dotýká se i problémů AIDS. Šťěstí, láska, rodina – to je hlavní téma 1. dílu.

(Brož., A5, 96 str.)

2. díl – Nový život

Knihy seznamuje s počátkem lidského života a s prenatalním vývojem. Postoj rodičů k počatému životu má vliv na štěstí v manželství, ovlivňuje jeho kvalitu. Růst a vývoj plodu přibližuje fotografická dokumentace a tabulka růstu od početí do porodu. Další část publikace je věnována přípravě na porod a informacím o celé problematice plánovaného rodičovství. Svě místo zde mají i svědectví a příběhy ze života.

(Brož., A5, 88 str.)

3. díl – Na vlnách transcendence

Knihy obsahuje často přehlížené duchovní aspekty, podmiňující vskutku šťastné manželství. Dozvíte se o cestách k životu z lásky, v lásce a pro lásku. Může být něco důležitějšího než zdroj

lásky? Kniha pomáhá nacházet víru i odstraňovat pochybnosti a seznamuje se zásadami života rodiny s Bohem.

(Brož., A5, 72 str.)

Pozn.: Tato trilogie je prodejná pouze jako celek.

Slovo o trilogii

Recenzované dílo Tajemství šťastného manželství, jehož 1. a 2. díl na sebe volně, ale vhodně navazují, je rozsahem nevelkou, ale přesto závažnou a srozumitelnou pomůckou při životním hledání a orientaci těm mladým lidem, kteří pomýšlejí na manželství, popř. se na ně chystají, anebo v něm učinili první kroky. Snoubí se v něm znalost odborné literatury, přetavená do podoby přístupné i lidem bez vyššího vzdělání, aniž by přitom slevila z náročnosti, a zároveň životní zkušenost a moudrost autorova. Zabývá se hlavně psychologickými a zčásti i morálními otázkami partnerství, manželství a rodičovství (1. díl). Za zvláště cennou považují pomůcku k sebe-reflexi, totiž tři řady otázek, které je vhodné si postupně položit při rozvíjení vztahu a před rozhodnými kroky v něm.

Záslužné je i přístupné přiblížení předporodního vývoje dítěte a metod přirozeného plánování rodičovství v 2. díle. Minulá doba v této oblasti zanechala ve znalostech a myslích hodně mezer a předsudků, je co doplňovat, když navíc vývoj jde dopředu. Z hlediska zdravotně výchovného je vhodné zařazeno a zpracováno pojednání o sociálně patologických jevech, narušujících partnerské, manželské a rodinné soužití, včetně upozornění na panující předsudky.

Při četbě netřeba mít obav, že nás autor zavádí do oblastí sporných či diskutabilních. Práce je tedy vhodným doplňkem rodinné výchovy a školního vzdělání právě v přiblížení tradičních zdravých zásad a hodnot. Jako takovou ji lze jednoznačně doporučit do rukou mladých lidí, otevřených přijetí lidsky i duchovně náročného, ale krásného poslání vytvářet a žít lidskou rodinu založenou na trvalém manželském vztahu, otevřenou dětem.

PhDr. Jaroslav Šturma

Piaceno prevodem
706 035

Novinové výplatné

Matice cyrilometodějská s. r. o.
EXPEDICE
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává a tiskne Matice cyrilometodějská v Olomouci v nakladatelství Matice cyrilometodějské, s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Nežna- mená to však, že udeřovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 068/522 28 03 (e-mail: sveta.maticem@telecom.cz; http://web.telecom.cz/maticem). Registrací značka MK ČR 7225. Podávání novinových zásilek povoleno Oblasní správou pošt v Ostravě č. j. 2363/93-P/1 ze dne 23. 8. 1993. OBJEDNÁVKY VYŘIZUJE ADMINISTRACE TYPENÍKŮ, Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042187/41 83 dne 23. 8. 3: podávání novinových zásilek povolené SF, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Protišestní redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medjugorje aj.), se podřízujeme konečnému úsudku církve. Nevyžádané nezveřejněné příspěvky nevracíme.